

หนึ่ง เปิดโรงเตี๊ยม

“ห่างจากเมืองหลวงไปหนึ่งร้อยลี้ ทิศทางไม่ทราบแน่ชัด มีโรงเตี๊ยมตั้งอยู่ บางครั้งมี บางครั้งไม่มี ไม่ชัดเจน โรงเตี๊ยมมีชื่อว่า ‘โรงเตี๊ยมร้อยลี้’ เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นสาวงามเพียงครั้ง... ทั้งดงามทั้งน่าขนลุก ใบหน้าซีดช้ำยงดงามดั่งเทพธิดา ใบหน้าซีดช้ำวามีปานแดงขนาดใหญ่เท่าฝ่ามือบุรุษ อาหารอร่อย ห้องพักสะอาด สุรารสเลิศ ราคาย่อมเยา ขอเชิญทุกท่านให้มาเยือน”

จากปากคำของนักเดินทาง ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ‘โรงเตี๊ยมร้อยลี้’ มีอาหารอร่อย ห้องพักสะอาดสมคำเล่าลือ แต่ก็ตามมาด้วยข้อติดเล็กๆ น้อยๆ เช่น มีชายชี่เมาอยู่ในโรงเตี๊ยมตลอดเวลา มีชายรูปร่างสูงใหญ่หนวดเครารุงรังอย่างกับโจรป่า มีเสี่ยวเอ๋อร์เป็นเด็กตัวเล็กอายุเพียงหกขวบเท่านั้น และที่ขาดไม่ได้คือเถาแก่เนี้ยที่มีปานแดงขนาดใหญ่เท่าฝ่ามืออยู่บนใบหน้า ถ้าหันด้านซ้ายแล้วหาอะไรมาปิดบังด้านขวาไว้ก็ดูงดงามอยู่หรอก แต่เจ้าตัวกลับทำเหมือนไม่รู้ว่ามีตัวเองอัปลักษณ์ เปิดหน้าให้คนดูไปทั่ว

ยิ่งดูก็ยิ่งเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างมากขึ้นไปอีก อาหารอร่อยก็อร่อยอยู่หรอก ห้องพักสะอาดก็สะอาดอยู่หรอก สุรารสเลิศก็สมคำกล่าวอ้างเพียงแต่ถ้าต้องตกใจทุกครั้งทีเรียกเก็บเงินก็น่าหนักใจอยู่ แถมเวลาที่สั่งอาหาร

ก็ไม่กล้าสั่งเยอะเพราะกลัวเสียออร์ตันน้อย ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของ
เจ้าแค้นจะยกอาหารมาไม่ไหวอีก น่าหนักใจ... น่าหนักใจจริงๆ

“อิงเถา ปีกไก่ทอดหนึ่งจาน น้ำแกงปลาทับทิม ผัดผักแปดชนิด แล้ว
ก็ข้าวหนึ่งถ้วย” หญิงสาววัยยี่สิบแปดส่งรายการอาหารยาวเหยียดกับเด็กชาย
ที่ดูอย่างไรก็เด็กเกินกว่าจะให้มาทำงานในโรงเตี๊ยม

“ขอรับท่านแม่” อิงเถายิ้มรับอย่างน่าเอ็นดูชนิดที่ว่าไม่ว่าใครๆ ก็ต้อง
หลงรัก

“ลูกชายของเจ้าแค้นน่ารักจริงๆ” หนึ่งในลูกค้าชายที่ตอนแรกหมาย
จะเกี้ยวพาเจ้าของโรงเตี๊ยมทักขึ้น ในตอนแรกเขาเห็นใบหน้าซีดซีของนางดู
ดงามก็หมายมั่นปั้นมืออยากจะลองเป็นเจ้าแค้นโรงเตี๊ยมสักครั้ง แต่พอได้เห็น
ดวงหน้าเต็มตา โฉมตรูกลับมีใบหน้าซีดขาวอัปลักษณ์เสียได้ ยิ่งมารู้ว่านางมี
ลูกแล้วก็ยิ่งหมดอารมณ์ สุดท้ายเขาก็ขอเป็นเพียงลูกค้าประจำแทนแล้วกัน

“เขาไม่ใช่ลูกชายข้า เป็นแค่เสี่ยวออร์เท่านั้น” เจ้าแค้นของโรงเตี๊ยม
ร้อยสี่มีชื่อว่าอิงเหยาลี่ นางปฏิเสธความเกี่ยวข้องกับเด็กชายในทันทีที่ถูก
กล่าวถึง “กรุณาอาหารสักครู่” แม้คำพูดจะฟังดูหวานหูแต่ก็แฝงความ
ห่างเหินอย่างบอกไม่ถูก

“เสี่ยวออร์คนาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย” ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาซึ่ง
รอบกายรายล้อมไปด้วยสาวงามอีกสามคนเอ่ยขึ้น เขาขู่นี้บ่งบอกจำนวน
ไฮสุราที่ต้องการ

เจ้าแค้นเหยาลี่หันมาสบตากับคนสั่งครู่หนึ่งก่อนหันหน้ากลับไปทำ
อย่างอื่นต่อ

“ดึกๆ ที่เหยาลี่ อย่าแกล้งทำเป็นเมินคุณชายนักเลย คุณชายไม่ได้คิด
ล้อเลียนท่านเสียหน่อย” หนึ่งในสามสาวงามกล่าวขึ้นก่อนอีกสองคนจะร่วม
หัวเราะคิกคักตาม เหยาลี่คลี่ยิ้มเล็กน้อย ที่ยิ่งทำให้ใบหน้าของนางทั้งดูงดงาม
และอัปลักษณ์ขึ้น

“เจ้าแค้น ข้าขอขานูทอต่อกับหมั้นเถาเพิ่ม เอาสุรามาให้หนึ่งถ้วย” ชาย

ร่างสูงใหญ่หมวดเครารุงรังสั่งอาหารแทรกขึ้นในระหว่างที่เหยาลี่กำลังคิดจะกล่าวอะไรบางอย่าง และเมื่อมีลูกค้าสั่งอาหารแล้วนางจึงรีบหันไปบริการทันที

“กรุณารออาหารสักครู่” น้ำเสียงหวานหูแต่ครั้งนี้ไม่มีความห่วงเหินแฝงอยู่ บ่งบอกได้ว่าชายเคราครีมนี้นี้มีค่าแค่ไหนในใจของนาง

“ท่านแม่ ปีกไก่ทอด น้ำแกงปลาทับทิม ผัดผักแปดเซียน แล้วก็ข้าวหนึ่งถ้วยเสร็จแล้ว” เสี่ยวเอ๋อร์ตัวน้อยยกถาดอาหารที่ดูแล้วทั้งใหญ่ทั้งหนักออกมาจากห้องครัวด้านใน บนถาดไม่มีอาหารวางอยู่สามอย่างและข้าวอีกหนึ่งถ้วย

“ซาหฺมุทอด หมั่นโถว แล้วก็สุราหนึ่งไห” ยังไม่ทันที่เขาจะได้อีกไปวางบนโต๊ะของลูกค้าที่สั่งอาหาร เหยาลี่ก็สั่งรายการอาหารที่เพิ่งรับมาให้เขาต่อโดยไม่สนใจจะช่วยแม่แต่น้อย

“ขอรับท่านแม่” อิงเถารับคำในขณะที่ถือประคองถาดอาหารไปส่งที่โต๊ะของลูกค้า “กินให้อร่อยนะขอรับ” เขาก็มึนๆให้ลูกค้าที่โต๊ะ ในใจของผู้รับบริการรู้สึกสงสารเด็กน้อยยิ่งนัก อายุเพียงเท่านี้ก็ต้องมาทำงานเป็นเสี่ยวเอ๋อร์เสียแล้ว แถมเถ่าแก่เนี่ยยังดูไม่สนใจสักนิด

“อิงเถา เจ้าเอาสุรามานี้ให้ข้าด้วยสิ” คุณชายซีเมาเรียกหาสุราอีกครั้ง

“ได้ขอรับคุณชายอ๋อหยาง” อิงเถาตอบรับด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม เขารีบวิ่งเข้าไปหลังโรงเตี๊ยมเพื่อจัดหาซาหฺมุทอด หมั่นโถว และก็สุราอีกสองไหมาให้ผู้ที่รออยู่

“เจ้าจื่อ! ตีน!” เหยาลี่เดินหายไปด้านหลังบันไดสำหรับใช้ขึ้นไปยังชั้นสอง ก่อนดึงหูเด็กหญิงอีกคนออกมา กลุ่มลูกค้าชาวจีนต่างก็จ้องมองนางอย่างไม่เชื่อสายตา เด็กชายคนเมื่อครู่อายุน่าจะราวๆ หกขวบ ส่วนเด็กหญิงคนนี้น่าจะราวๆ สิบสี่ เหตุใดเถ่าแก่เนี่ยคนนี่ถึงได้จ้างเด็กอายุน้อยที่แม้แต่ดูแลตัวเองยังไม่น่าจะทำได้มาเป็นลูกจ้างเล่า แม้จะนึกเป็นห่วงเด็กทั้งสองอยู่ในใจแต่ก็ไม่มีใครคิดจะสอดปาก อีกอย่าง... เด็กชายก็ดูเหมือนจะยินดีทำงานอยู่แล้ว หากเอ่ยปากไปจะไม่เป็นการทำลายความตั้งใจของเขาหรอกหรือ เรื่อง

ของผู้อื่นอย่างด้วยจะดีกว่า

“รู้แล้วๆ แค่ออกไปเรียกลูกค้าก็พอใช่หรือไม่” เด็กหญิงนามว่าเจ้าจื่อตอบกลับอย่างเสียมิได้ นางกำลังหลับฝันดีอยู่ แต่จู่ๆ ก็มีอีกาบินมาจิกหูอย่างแรงจนนางสะดุ้งตื่น ที่แท้อีกาในฝันตัวที่วาก็คือเจ้าแก็งนี่เอง

“เจ้าจื่อ เจ้ามารินสุราให้ข้าดีกว่า” ไม่ว่าใครที่เดินผ่านโต๊ะอาหารล้วนแต่ถูกอีกฝ่ายเรียกทั้งนั้น สามตรูณีที่นั่งรายล้อมต่างก็บ่นขมขมบ้าง รินสุราบ้าง เอาอกเอาใจคุณชายซีเมาไม่หยุดมือ ช่างเป็นนิสัยของหนุ่มเจ้าสำราญโดยแท้

สายตาของเหยาสีและเจ้าจื่อที่มองไปยังเขาไร้อารมณ์โดยสิ้นเชิง

“ท่านแม่ เตียวข้าวออกไปเรียกลูกค้าให้” เด็กหญิงพูดโดยไม่สนใจนางตั้งผ้าเช็ดมือที่คาดเอวมาพาดไว้ที่คอก่อนเดินออกไปด้วยท่าทางซึ่งซึ่ง “โรงเรียนร้อยสี่ อาหารอร่อย ห้องพักสะอาด สุรารสเลิศ ราคาย่อมเยา เชิญทุกท่าน” เมื่อไปถึงหน้าโรงเรียนนางก็ออกปากเรียกลูกค้าตามหน้าที่ “พี่ชายท่านนั้นไม่แวะเข้ามาก่อนหรือ พี่สาวคนสวยเข้ามานั่งพักดื่มชาสักนิด ขนมหวานหน้าตาสวยงามเราก็คับท่าตามสั่งนะ ท่านลุงท่านป้ามาแวะพักเหนื่อยสักคืนก่อนดีหรือไม่ ถ้ามาราคาดูห้องก่อนก็ยังได้”

ใช้เวลาไม่นานนัก โรงเรียนขนาดสองห้องก็เต็มไปด้วยคนที่เข้ามาตามคำเชิญชวนของเจ้าจื่อ อีกทั้งห้องพักรักก็ถูกจองไปมากกว่าครึ่ง นางทำหน้าที่ได้ดีสมกับที่เป็นเด็กเรียกลูกค้าประจำโรงเรียน

“ท่านแม่ ข้าทำงานเสร็จแล้ว ไปพักได้หรือยัง” เมื่อเด็กหญิงเดินเข้ามาในโรงเรียนก็รีบถามเหยาสีทันที เจ้าแก็งบ่นพร่ำตามองไปรอบๆ แล้วก็นึกพอใจยิ่งนัก

“เรียกลูกค้าเสร็จแล้วก็ไปทำงานที่ชั้นสองต่อสิ ยังมีห้องพักรักที่ไม่ได้เก็บกวาดอีกไม่ใช่หรือ” เหยาสีมีหรือจะปล่อยให้ลูกจ้างในโรงเรียนพักอยู่เฉยๆ

“โธ่ เรื่องนั้นให้ห้องเถาทำก็ได้” เจ้าจื่อโอดครวญ คำพูดของนางทำเอา

ลูกค้าในโรงเตี๊ยมถึงกับตะลึงไปตามๆ กัน ไม่ใช่แค่แม่ใจโหด ยังมีพี่สาวใจร้ายอีกคนหรือไม่ เด็กคนนั้นดูอย่างไรก็อายุเพียงแค่หกขวบเองนะ

“ลูกค้าเต็มโรงเตี๊ยมแบบนี้ เขาจะว่างไปทำตอนไหน” เหยาลี้กล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ส่งสายตาดอกให้เด็กหญิงเลิกเถียงแล้วไปทำงานตามที่นางสั่ง

เมื่อดูแล้วว่าอย่างไรก็หนีไม่พ้น เจาจื่อได้แต่ทำใจเดินไปหยิบอุปกรณ์ทำความสะอาดออกมาจากใต้บันได ก่อนเดินอาดๆ ขึ้นชั้นสอง

“เถ้าแก่เนี้ย คิดเงินด้วย” ชายหนวดครีမ်ก้มมือเรียกเหยาลี้

“น้ำแกงหัวไชเท้าสิบอีแปะ ไก่อบหม้อดินห้าสิบอีแปะ นกย่างสิบห้าอีแปะ หมูสามชั้นทอดสองพวงยี่สิบอีแปะ ขาหมูทอดห้าสิบอีแปะ หมั่นโถวห้าอีแปะ สุนัขสองไพ่อ้อยหกสิบอีแปะ ทั้งหมดสามตำลึงยี่สิบสองอีแปะ” เหยาลี้ไล่รายการอาหารที่อีกฝ่ายสั่งพร้อมราคาในแต่ละอย่างเพื่อแสดงถึงความโปร่งใส เมื่อลูกค้าโต๊ะข้างเคียงได้ยินก็คิดไปต่างๆ นานา กินเข้าไปได้อย่างไรเยอะขนาดนี้ หรือไม่ก็ราคาย่อมเยาจริงๆ หรือไม่ก็น่าจะลองสั่งนกย่างมาลองดูสักหน่อย

เสียงก๊อนเงินสามก๊อนและเหรียญทองแดงอีกยี่สิบสองเหรียญที่ถูกวางลงบนโต๊ะกระทบกันดังกรังกริ้ง เหยาลี้ยิ้มกว้างในระหว่างที่รอเงินจากอีกฝ่าย พ่อเขาครีมนั่นเป็นลูกค้าขาประจำที่นางชอบมากที่สุด “อิงเถา ไปเอาหมั่นโถวมาให้พี่ชายท่านนี้นะ”

อิงเถารีบวิ่งเข้าไปหยิบหมั่นโถวที่เตรียมพร้อมเอาไว้แล้วออกมาด้วยความรวดเร็ว

“เถ้าแก่เนี้ยไม่ต้องลำบาก” ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่กล่าวด้วยน้ำเสียงเกรงใจ

“ไม่เป็นไร เอาไว้กินคู่กับหมูสามชั้นทอดที่ท่านซื้อกลับ” เหยาลี้ยิ้มแ้มตอบ ก่อนยัดหมั่นโถวใส่มืออีกฝ่ายทันทีโดยไม่ให้ออกาสปฏิเสธ มือหนึ่งเขากุมไหสุรา อีกมือถือห่อหมั่นโถวและหมูสามชั้นทอดอีกสองพวง เหยาลี้ยื่นรอ

ส่งพ่อเคราะห์ด้วยรอยยิ้มกว้างจนตาหยี “โอกาสหน้าพบกันใหม่” พออีกฝ่ายลับสายตา ใบหน้านางก็กลับมาอมยิ้มเล็กน้อยเช่นเดิม เหลือหีบถาดไม้ขนาดเท่าฝ่ามือที่เจาะรูห้อยไว้ที่เอวมาทาบไว้ที่ขอบโต๊ะ ก่อนกวาดเอาก้อนเงินและเหรียญอึเปะลงไปในถาด เดินถือไปที่หลังโต๊ะเก็บเงิน ก่อนปาดเหรียญอึเปะไปด้านหนึ่งและก้อนเงินไปอีกด้านหนึ่งของลิ้นชักไม้ก็เย็นอันเสร็จ

นางมองออกไปยังแสงสีส้มที่สาดส่องอยู่นอกโรงเตี๊ยม นี่ก็ใกล้เวลาค่ำแล้ว อีกไม่นานลูกค้าที่มานั่งกินอาหารก็ควรจะเริ่มซาลง พอคนออกจากโรงเตี๊ยมไปหมด นางก็จะปิดส่วนที่เป็นพื้นที่นั่งกินอาหารชั้นล่าง แล้วไปเปิดส่วนที่เป็นระเบียบนั่งเล่นที่ชั้นสองแทน

เมื่อฟ้ามืด คนในโรงเตี๊ยมก็ออกไปจนเกือบหมด เหลือเพียงโต๊ะเดียว

เท่านั้นที่ยังคงนั่งดื่มสุร่าอย่างไม่ทุกข์ร้อน

“คุณชาย พวกเราไปก่อนนะ” หนึ่งในสามสาวงามที่นั่งรำล่อมคุณชายชี้เมาพูดด้วยน้ำเสียงอาลัวยาวารณ์ สาวงามอีกสองคนต่างก็ทำหน้าเศร้าร่ำกับว่าจะต้องจากกันไปชั่วชีวิต

“อ้อ” หลงอึ้งหยางตอบรับอย่างขอไปทีก่อนยกจอกสุราขึ้นจذبปากแล้วดื่มรวดเดียวหมด “ลิเออร์คนงาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย” เขาหันหน้ามาจ้องตานางที่นั่งอ่านหนังสืออยู่หลังโต๊ะเก็บเงิน

“ข้าจะยกไปให้ข้างบน” เหลือหีบปิดหนังสือแล้ววางลงที่ชั้นวางด้านข้าง นางลุกขึ้นยืนและเดินไปด้านหลังโรงเตี๊ยม แต่แล้วสายตาก็กว้างดูกับถึงกระสอบที่วางอยู่ใต้บันได “เจ้าจ้อ!” เมื่อเหลือหีบเปิดกระสอบดูก็เห็นเด็กหญิงที่กำลังหลับสนิท นางบิตหูอีกฝ่ายเต็มแรง

“รู้แล้วๆ ข้าจะรีบไปเก็บโต๊ะเดี๋ยวนี้แหละ” เด็กหญิงร้องโอดครวญเสียงดัง พอเป็นอิสระนางก็รีบวิ่งไปยกเก้าอี้ขึ้นวางคว่ำบนโต๊ะอย่างรวดเร็ว ประตูโรงเตี๊ยมที่เปิดออกกว้างก็ถูกดึงปิดทั้งสองบาน

“หึๆ ฮ่าๆๆ” อึ้งหยางซึ่งยืนดูเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ที่กลางบันไดหัวเราะ

อย่างอดมิได้

“คุณชายอึ้งหยาง ท่านรีบขึ้นไปจับจองที่ก่อนจะไม่มีที่นั่งเถอะ” เจ้าจื่อถิ่งตาลีใส่

“ไม่มีที่นั่งเพราะเจ้ายกเก้าอี้เก็บหมดนะหรือ” เขาล้อเลียนนางกลับ

“ท่านแม่ ข้าเก็บเสร็จแล้ว” เด็กหญิงไม่สนใจอึ้งหยาง อึ้งหยางก็ไม่สนใจเด็กหญิง เขาเดินฮัมเพลงขึ้นบันไดไปอย่างอารมณ์ดี

“ยกสູราไปให้เขาด้วย” เหยาสั่งเด็กหญิงต่อ

“โอ้เอ๊ย! คุณชายท่านนั้นดื่มสູราเท่าไรก็ไม่เมา เสียของเปล่าๆ” แม้เจ้าจื่อจะบ่นไม่หยุด แต่นางก็เร่งฝีเท้าเดินไปทางด้านหลังของโรงเตี๊ยมก่อนเดินยกไหสູราออกมาอีกสองไห

“ข้าจะไปกล่อมมึงเถานอน” เหยาสีพุดกับนางเบาๆ

“รู้แล้วๆ” เจ้าจื่อเดินผ่านนางก่อนยกไหสູราขึ้นไปด้านบน “เดี๋ยวข้าไปบอกคุณชายชี้เมาให้”

เหยาสีถอนหายใจออกมาเบาๆ ก่อนเดินหายไ้ทางหลังโรงเตี๊ยม ในที่สุดงานวันนั้นก็หมดลงเสียที

เมื่อเหยาสีมาถึงห้องของอิงเถา ก็พบว่าเขานอนรอนางอยู่บนเตียงแล้ว

“ท่านแม่...” เขาเรียกนางด้วยน้ำเสียงออดอ้อนออเซาะ

“หลับเสียอิงเถา ที่นี้ย่อมปลอดภัยสำหรับเจ้า” เหยาสีเอนตัวนอนลงข้างๆ เขา ใช้มือลูบศีรษะเด็กชายอย่างแผ่วเบา เขานอนหลับตาพริ้ม วันนี้อากาศดีอีกทั้งเขาทำงานมาทั้งวันจึงรู้สึกเหนื่อยไม่น้อย ใช้เวลาไม่นานเขาก็หลับไปอย่างไม่รู้ตัว เหยาสีเห็นเด็กชายนอนหลับสนิทนางก็ค่อยๆ ยันตัวเองขึ้นจากที่นอน นางปลด幔ข้างเตียง ดับไฟในห้องก่อนเดินออกนอกห้องไปโดยไม่ลืมที่จะปิดประตูอย่างเงียบเชียบ คืนที่เขาสามารถนอนหลับได้สนิทอย่างนี้ไม่มีบ่อยครั้ง นางจะไม่ให้อะไรมารบกวนเขาอย่างเด็ดขาด

เหยาสีเดินกลับมาทางด้านหน้าก่อนจะเห็นถุงกระสอบใบเดิมกลับมา

วางอยู่ตรงจุดเดิม ที่สำคัญคือ... ท่ามกลางความเจ็บเข้นั้นนางยังได้ยินเสียง
กรนเบาๆ ออกมาอีกด้วย เหยยลี้ส่ายหน้าด้วยความขบขันก่อนเดินขึ้นบันได
ไปด้านบน

ด้านบนของโรงเตี๊ยมมีชุดโต๊ะตั้งติดระเบียบอยู่ไม่กี่ตัว ตั้งไม้ตัวยาว
เหมาะสำหรับนั่งเอนหลังจิบสุราชมจันทร์ ส่วนโต๊ะนั้นมีขนาดเตี้ยความยาว
พอๆ กับตั้งไม้ ทำให้ใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง ชุดระเบียบด้านหนึ่งเป็นที่นั่ง
มุมนี้อีกชุดซึ่งตอนนี้อยู่ถูกจับจองโดยอึ้งหยาบ เขาเอนตัวพิงพนักตั้ง เฝ้าแขนกับ
ระเบียบไม้อย่างสบายอารมณ์ สายตามองออกไปด้านนอกโรงเตี๊ยม

เหยาหลีเดินผ่านโต๊ะตัวอื่นที่ถูกจับจองโดยแขกที่มาพักในโรงเตี๊ยมก่อน
ที่จะไปนั่งบนตั่งไม้ยาวอีกตัวที่ตั้งวางอย่างโดดเด่นตรงสุดโต๊ะเบียงอีกฝั่ง ที่นั่ง
ตรงนั้นเป็นจุดที่แย่มากในการนั่งชมบรรยากาศ เป็นมุมอับสายตาที่มีแผ่น
กระดานปิดแทนที่จะเป็นระแนงไม้เหมือนจุดอื่น ไม่เคยมีแขกคนใดมานั่ง
ที่จุดนี้ เมื่อเหยาหลีเดินไปนั่งเอนตัว นางก็หยิบเอาหนังสือที่วางอยู่บนชั้นไม้
แถวนั้นขึ้นมาอ่านต่อโดยไม่คิดสนใจสิ่งอื่นอีกเลย

ครีดย

ประตูไม้ถูกเลื่อนเปิดออกไปด้านข้าง หญิงสาวที่มีใบหน้าที่ซีดขาวอย่างดงาม
ชักขาอัปลักษณ์เดินออกมารับลมยามเช้า

“อ้อ... ตอนเย็นทำทางฝนจะตกนะ” อิงเหยาลีโหมสะคราญเพียงครึ่ง
ถั่วแก่เนยเจ้าของโรงเตี๊ยมร้อยลี้สุดหยาใจเอาอากาศยามเช้าที่มีความชื้นนิดๆ
เข้าปอด

“อ้อ... เป็นวันที่เหมาะแก่การดื่มสุราจริงๆ” หลงอึ้งหยางชายหนุ่มเจ้าสำราญยืนบิตชี้เกียจอยู่ข้างๆ เขาอ้าปากหาวหวอดใหญ่ก่อนเดินกลับเข้าไปนั่งที่โต๊ะตัวเดียวกับเมื่อวาน เขาเลือกนั่งตรงโต๊ะที่อยู่ใกล้ทางเข้าครัวมากที่สุด เพราะเมื่อสั่งสุราก็จะได้ไมรอนานเกินจนขาดช่วง “อิงเถา สุราหนึ่งไห” เมื่อนั่งแล้วเขาก็เริ่มต้นมือเข้าด้วยสุรารสเลิศประจำโรงเตี๊ยมทันที

“ได้ขอรับคุณชายอภัย” อิงเถารับคำด้วยความแช่มชื่น เขารีบวิ่งไปที่ห้องด้านหลังก่อนจะอุ้มสุราไหหนึ่งออกมาด้วย เมื่อเขาวางไหสุรานั้นโต๊ะก็ล้วงเอาชามขนาดเท่าฝ่ามือสตรีย่อออกมาอีกใบจากกระเป๋าสอด้านหน้าที่ถูกเย็บขึ้นมาเพื่อให้สามารถใส่ของได้มากขึ้นโดยเฉพาะ

“เจ้านี้มันน่ารักจริงจริง” หลงอภัยยั้งแก้มทั้งสองของเด็กชายเล่น

“อย่าหยิกหยอยยับ ขุนยายี่หยาง” อิงเถาพยายามยั้งมืออีกฝ่าย ถึงเขาจะชอบงานบริการแต่ก็ไม่ชอบคนมาเลยจริงๆ คุณชายอภัยที่วันๆ เอาแต่ดื่มสุรา เข้าก็เมามา สายก็เมามา เที่ยงก็ยังไม่สร้าง เย็นก็เอาแต่ดื่ม ดึกๆ ตื่นๆ ก็ยังคงร่ำสุรา พี่เจาจ้อยเคยเล่าให้เขาฟังว่าในห้องของคุณชายผู้นี้มีไหสุราให้ยกออกมาเก็บได้แทบจะทุกวัน เขาแทบไม่เคยเห็นคนผู้นี้ควบคุมสติให้ดูสมกับหน้าตาได้เลยสักครั้ง

“อิงเถา รับลูกค้า” เหยาลีเรียกเด็กชายให้กลับมาประจำตำแหน่งเมื่อลูกค้าคนแรกมาถึง เป็นพ่อเฒ่าคร่ำครึคนหนึ่งเหมือนกับเมื่อวานนั่นเอง

“พี่ชาย เชิญส่งอาหารมาได้เลยขอรับ” ใบหน้าเปื้อนยิ้มอีกทั้งสองแก้มยังแดงระเรื่อเพราะเพิ่งจะโดนแก๊งดังเล่นลวนแต่ทำให้คนนึกเอ็นดูเขายิ่งนัก

“ขากระต่ายย่าง หมูป่าผัดเผ็ด น้ำแกงกระดูกหมู แล้วก็ข้าวสาลีถ้วย” ชายร่างสูงใหญ่ส่งอาหารตามรายการที่เขียนแปะไว้ตรงผนังพร้อมราคา

“กรุณาขออาหารสักครู่ขอรับ” อิงเถาผงกศีรษะรับรายการอาหารก่อนรีบวิ่งไปที่ห้องด้านหลังเพื่อไปจัดเตรียมอาหารทันที

“เหยาลี” เสียงอันยั่ววนของหญิงสาวเรียกความสนใจจากเจ้าแค้น

“จือจู่” เหยาลีเรียกชื่อหญิงงามที่กำลังเดินเข้ามาในโรงเตี๊ยมกลับ

“การะวะท่าน้ำเหยาลีขอรับ / การะวะท่าน้ำเหยาลีเจ้าคะ” ฝาแฝดชายหญิงที่ตามมากับหญิงสาว คนหนึ่งคำนับอีกคนหนึ่งย่อตัวทำความเคารพเด็กทั้งคู่อยู่ในวัยไล่เลี่ยกับอิงเถา

“เอาสุรามาชวดหนึ่ง แล้วก็ถ้วยทอดสักจานนะ” จือจู่หาที่นั่งก่อนสั่งรายการอาหารที่ต้องการ บุตรชายหญิงฝาแฝดของนางต่างก็นั่งลงข้างมารดา

จ๊อจุเป็นหญิงม่ายวัยสามสิบห้า รูปร่างของนางสะอิดสะเอ้ง ออกเป็นนอกเอนเป็นเอน ทั้งยังมีสะโพกที่สมบูรณ์ได้สัดส่วน ในวันที่อากาศชื้นเล็กน้อยเช่นนี้นางก็มักจะมาปรากฏตัวที่โรงเรียน เป็นการยืนยันได้อีกอย่างหนึ่งว่าวันนี้มีโอกาสสูงที่ฝนจะตกอย่างแน่นอน ส่วนเด็กฝาแฝดคู่นี้ เด็กผู้ชายคือไป๋อี่ เด็กผู้หญิงคือหงอี่ ในเวลาที่ผู้เป็นมารดาแะมาที่โรงเรียน เด็กทั้งสองก็จะตามติดมาด้วยเสมอ

“ขากระต่ายย่าง หมูปาผัดเผ็ด น้ำแกงกระดุกหมู และข้าวสาลีถ้วยได้แล้ว” อิงเถายกถาดขนาดใหญ่ออกมาจากห้องด้านใน เขาตั้งสมาธิในการเดินประคองถาดไปวางบนโต๊ะของพี่ชายหมวดเพิ่ม “กินให้อร่อยนะขอรับ” เขาฉีกยิ้มจนเห็นฟันเรียงสวย อิงเถามองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นว่ามียูกำลังอยู่ใกล้โต๊ะหนึ่ง

“ท่านป้าจ๊อจุ!” เมื่อเขาหันมาเห็นว่าลูกคำที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ เป็นใครก็อุทานออกมาด้วยความยินดี “ท่านป้าจะรับสุราหนึ่งขวดกับถั่วทอดหนึ่งจานเหมือนเดิมใช่ไหมขอรับ” เมื่อจ๊อจุพยักหน้าตอบ เด็กชายก็รีบวิ่งเข้าไปที่หลังโรงเรียนด้วยความรวดเร็ว ไม่นานถั่วทอดร้อนๆ หนึ่งจานกับขวดสุราและถ้วยใบเล็กสองใบที่เข้าคู่กันก็ถูกยกออกมา

“อิงเถา ไปเล่นกันเถอะ” ไป๋อี่เอ่ยปากชักชวนอิงเถา เด็กชายทั้งสองมองใบหน้าเหยาลี่ด้วยแวตาท้อวนอนที่สามารถต้อออกมาเป็นคำพูดได้ว่า ‘ขอพวกเขาไปเล่นด้วยกันเถอะนะ...’ เห็นแล้วช่างคันในหัวใจยิ่งนัก

“ไปเถอะ เช้านี้คงไม่มีลูกคำเพิ่มแล้ว” เหยาลี่อมยิ้มก่อนนั่งลงบนเก้าอี้ด้านตรงข้ามกับจ๊อจุ เมื่อได้รับอนุญาต เด็กทั้งสามต่างก็พากันวิ่งออกไปเล่นด้านข้างโรงเรียนส่งเสียงเจียวจ้าว ด้านข้างของโรงเรียนเป็นตรอกตันตรอกหนึ่งซึ่งเหยาลี่ตั้งใจจะซื้ออยู่หลายครั้ง แต่ติดตรงที่เจ้าของไม่ยอมขายเสียที่ตรอกตันที่ตอนนั้นไม่มีใครซื้อและไม่มีใครใช้อะไร จึงกลายเป็นพื้นที่เล่นของเด็กๆ ไป

“วันนี้แม่สามสาวนั้นไม่มาหรือ” จ๊อจุกยกถ้วยสุราทักทายคุณชายข้าเมา

อึหยาง อีกฝ่ายก็ยกชามสุราในมือขึ้นเป็นการท้าทายนางกลับเช่นกัน

“อากาศคงเย็นเกินไป” เหยาลีตอบและยกถ้วยสุราขึ้นจิบ

“ข้าก็รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวนัก สงสัยว่าเย็นนี้ฝนคงจะตกทำใหญ่” จีอู
ถ่มมือกับแขนทั้งสองข้าง ท่วงท่าของนางไม่ว่าจะยกถ้วย จิบสุรา กรีดนิ้ว หรือ
เพียงแค่กะพริบตา ก็ล้วนแต่ดูยั่วยวนทั้งสิ้น หากมาในวันปกติที่มีคนจำนวนมาก
เห็นก็คงมีคนมองเหม่อจนถ้วยสุราหลุดมือเป็นแน่

“เถาแก่เนี่ย คิดเงินด้วย” ไม่นานชายหมวดเพิ่มก็จัดการอาหารบน
โต๊ะเสร็จ

“ข้าเอง” จีอูกรีดมือห้ามเหยาลี ก่อนที่นางจะเดินนวยนาดไปที่โต๊ะ
เป้าหมาย

“ขากระต่ายย่างยี่สิบอีเปะ หมูป่าผัดเผ็ดสามสิบอีเปะ น้ำแกงกระดูก
หมูสามสิบอีเปะ ข้าวสี่ถ้วยสิบสองอีเปะ รวมแล้วเท่ากับ อือ... เก้าสิบสอง
อีเปะ” จีอูไล่รายการอาหารและราคาตามแบบที่เหยาลีทำไม่มีผิดพลาด แต่
ก็ยังต้องใช้เวลาลักพักก่อนที่จะคิดคำนวณค่าอาหารออกมาได้ นางส่งยิ้มให้
ชายร่างสูงใหญ่ตรงหน้า เมื่อเขาหยิบเศษเหรียญจ่ายค่าอาหารและกำลังจะ
ลุกขึ้นเพื่อเดินออกนอกโรงเตี๊ยม จีอูก็บอกลาด้วยเสียงหวานที่ฟังแล้วต้อง
ชนลุกด้วยความรัญจวน “หวังว่าเราจะได้พบกันอีก...”

“ไม่เก็บเงินมาด้วยเล่า” เหยาลีขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าจีอูเดินกลับมาทั้งๆ
ที่เงินยังวางอยู่บนโต๊ะ

“ข้าแค่อยากคุยกับเขา ไม่ได้อยากจะเก็บเงินเขาเสียหน่อย” แม่مایشาว
นั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดิมก่อนยกถ้วยสุราขึ้นจิบ เหยาลีลุกขึ้นเดินถือถาดไม้ที่ห้อย
ไว้ที่เอวเข้าไปทาบข้างโต๊ะก่อนโกยเหรียญอีเปะทั้งหมดลงถาด แล้วเดินกลับ
ไปเทใส่ลิ้นชักที่โต๊ะเก็บเงินตามปกติ

“ไม่ดื่มต่อแล้วหรือ” จีอูถามหญิงสาวที่กำลังจะนั่งลงหลังโต๊ะเก็บเงิน

เหยาลีไม่ตอบ นางจ้องตาผู้ถามอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะหยิบเอาหนังสือที่วาง
อยู่บนชั้นด้านข้างมาแล้วก้มหน้าอ่านโดยไม่สนใจอะไรอีก

“ท่านแม่ ดูซิว่าเข้าไปเจอใครมา” อิงเถาว์วิ่งเข้ามาในโรงเตี๊ยมด้วย
ใบหน้าเจือสีแดงเล็กน้อย

“เถ้าแก่เนี้ย” เด็กหนุ่มวัยสิบหกปีที่เดินตามอิงเถาเข้ามายิ้มแยมักทาย
เหยาลีจ้องมองเขาอยู่พักหนึ่งก่อนจะอ่านหนังสือต่อ ฝ่ายเด็กหนุ่มเห็นแล้วว่า
ไม่ได้คิดอะไร ใบหน้าของเขายังคงประดับไว้ด้วยรอยยิ้ม เขาก็มึนศีรษะมักทาย
อึ้ยหยังและยิ้มทักทายจ้อจู้ หลังจากนั้นก็เดินเข้าไปยังทางที่ใช้เดินเข้าไปด้าน
หลังโรงเตี๊ยมราวกับเป็นเรื่องปกติ เพียงแต่เป้าหมายของเขาไม่ได้อยู่ที่ห้อง
ด้านหลัง แต่เป็นใต้บันไดต่างหาก

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้ละ” เสียงกริ๊ดร้องของเจ้าจ้อตั้ง
ออกมาแทบจะทันทีที่เด็กหนุ่มคนดังกล่าวเดินเข้าไปใต้บันได หลังจากนั้นก็มี
เสียงโครมครามดังขึ้น ก่อนที่เจ้าจ้อจะวิ่งออกมาหน้าตาตื่น

“เจ้าจ้อ เจ้าช่างน่ารักเสียจริง” เฉียงเหว่ยเอ่ยกลั้วหัวเราะแล้วเดินตาม
เด็กหญิงออกมา

“ท่านแม่ ท่านให้เขาเข้าไปข้างในได้ยังไง ห้องด้านหลังเป็นความลับ
ทางการค้าไม่ใช่หรื” เจ้าจ้อวิ่งไปแอบด้านหลังเหยาลี เฉียงเหว่ยยืนอมยิ้มรอฟัง
คำตอบอยู่หน้าโต๊ะเก็บเงิน

“เข้าไปไม่ได้ให้เขาเข้าไป อีกละอย่าง... เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน” เหยาลีตอบ
โดยไม่เงยหน้าขึ้นมามอง ในสมองกำลังดำดิ่งสู่เรื่องราวอันน่าพิศวงของเหล่า
เทพเซียนบนหน้าหนังสือ

“ข้า... ข้าจะไปเรียกคนเข้าโรงเตี๊ยม” เจ้าจ้อรีบวิ่งหลบอีกฝ่ายออกไปนอก
โรงเตี๊ยมทันที เฉียงเหว่ยได้แต่เลิกคิ้ว ก่อนเดินไปนั่งที่โต๊ะซึ่งอยู่ติดกับอึ้ยหยัง

“คุณชายหลง” เด็กหนุ่มยิ้มแยมักทาย

“คุณชายเฉอ” อึ้ยหยังทักทายกลับอย่างเนือยๆ

เฉียงเหว่ยเงยหน้าเพื่อสั่งอาหารกับอิงเถาที่มายืนรอรับรายการอาหาร
ตามหน้าที่ ดวงหน้ากลมๆ ของอิงเถาทำให้เฉียงเหว่ยนึกออกว่าจะกินอะไร
“ขอข้าหาหนึ่งกากับซาลาเปาไส้หมูข่งหนึ่งก็แล้วกัน” เมื่อได้รับรายการอาหาร

แล้ว เลี้ยวแอร์ตัวน้อยก็รีบวิ่งไปด้านหลังเพื่อยกอาหารออกมาทันที

“ซาลาเปาใส่หมุกกับน้ำชาได้แล้วขอรับ” อิงเถายกกาน้ำชาและซาลาเปาหนึ่งเซ่งมาวางบนโต๊ะ ซาลาเปาที่เพิ่งยกออกจากลังถึงส่งกลิ่นหอมกรุ่นไปทั่วโรงเตี๊ยม เฝียงห่วยบิซาลาเปาออกเป็นส่วนตัว ก่อนจะส่งเข้าปาก แป้งซาลาเปาทั้่งหวานทั้่งนุ่ม เฝียงสัมผัสกับปลายลิ้นก็เหมือนละลายไป ใส่หมุกที่อยู่ภายในชุ่มฉ่ำส่งกลิ่นหอมของผักชีและมีรสเผ็ดร้อนของพริกไทยเล็กน้อย นอกจากเนื้อหมุกที่นุ่มหยุ่นแล้วยังมีเม็ดหอมที่สุกจนนิ่ม เฝียงแค่กัดลงไป รสชาติของเม็ดหอมก็พุ่งกระจายออกมาพร้อมกับน้ำที่ชุ่มอยู่ด้านใน เม็ดแปะก๊วยที่ผสมอยู่ในนั้นก็เต็มเม็ดสวย นอกจากนั้นยังมีรสเค็มของไข่เค็มที่สุกจนร่วนแทรกซึมไปรอบๆ ส่วนของไส้ที่อยู่ติดกันทำให้เกิดรสชาติความอร่อยที่ทับซ้อนกันหลายชั้น ยิ่งเคี้ยวก็ยิ่งอร่อย

“อือ...” เด็กหนุ่มส่งเสียงด้วยความพึงพอใจ ในขณะที่กำลังเอื้อมมือไปหยิบซาลาเปาลูกที่สองกลับพบเพียงเซ่งที่ว่างเปล่า “คุณชายหลง หากท่านอยากกินก็สั่งเอาเองสิ” เด็กหนุ่มหันไปกล่าวกับคนข้างๆ อี้หยางไม่ตอบ เขายกชามสุราขึ้นดื่มอีกใหญ่เพื่อล้างปาก

“ถ้าแก่เนี้ย ข้าขอซาลาเปาหมุกสองเซ่ง เอาสุรามาชวดหนึ่งด้วย” ลูกค้าคนใหม่ต่างก็ทยอยเข้าโรงเตี๊ยมมาเรื่อยๆ

“ข้าขอหนึ่งเซ่งกับน้ำชา”

“สามเซ่งกับน้ำชา”

“หนึ่งเซ่งกับสุราหนึ่งชวด”

อิงเถาตัวน้อยวิ่งวุ่นอยู่กับการลำเลียงกาน้ำชาและซาลาเปาออกมาจากทางห้องด้านหลัง กระทั่งไปเฝ้ากับหงอี้ก็ยังคงมาช่วยด้วย แม้แต่เหยาลี่ก็ยังต้องนำสุราออกมาให้ด้วยตัวเอง

“ท่านแม่ ข้าทำงานเสร็จแล้ว... เหตุใดถึงมีแต่คนกินซาลาเปาเล่า” เจาจื่อที่เพิ่งจะกลับเข้ามาจากการออกไปเรียกลูกค้าด้านนอกมองไปรอบๆ โรงเตี๊ยมแล้วก็นึกแปลกใจ เหตุใดตามโต๊ะถึงมีแต่เซ่งซาลาเปาจำนวนมากไปไม่ได้ คนลั้่ง

เยอะมันก็ได้อยู่หรอก แต่ขายซาลาเปาเน่กำไรน้อยจะตายไป

“เจจ้อ เจ้าไปช่วยอิงเถาะ” เหยาสีวางสุราหนึ่งไหบนโต๊ะอื้อหยาง นางรีบสั่งเด็กหญิงให้มาทำงานแทนทันที

“เถ้าแก่เนี้ย คิดเงิน” เมื่อเหยาสีฝากฝังงานเสร็จก็คิดจะเดินกลับไปนั่งอ่านหนังสือ ทว่าก็ไม่อาจทำได้ “ซาลาเปาลิบสองอีเปะ สุราขวดละลิบห้าอีเปะ ทั้งหมดยี่สิบเจ็ดอีเปะ” เมื่อลูกค้าจ่ายเงิน เหยาสีก็กวาดเหรียญลงถาดก่อนเดินไปคิดราคาโต๊ะอื่นต่อ เมื่อเหรียญเต็มถาดก็เดินไปเทออก ลูกค้าชุดเก่าไปลูกค้าชุดใหม่ก็เข้ามา ขายซาลาเปาแม้กำไรจะน้อยแต่ก็ขายได้ไวและขายได้มาก เพียงแต่คนบริการต้องทำงานหนักกว่าเดิมก็เท่านั้น

“เหยาสี ข้าคงต้องขอตัวแล้ว” จี๋จួយันตัวเองขึ้นจากโต๊ะ หยิบเอาก่อนเงินสะทอนแสงแวววาวมาวางไว้บนโต๊ะอย่างไม่รีบร้อน “ไม่ต้องทอน” น้ำเสียงยั่วชวนทำเอาลูกค้าในโรงเตี๊ยมเหม่อมองจนซาลาเปาแทบจะติดคอกันเกือบทุกคน จี๋จูเดินหายนาคออกจากโรงเตี๊ยมโดยมีไป๋เอ้อและหงอี่ตามกลับไปด้วย เด็กทั้งสองหันมามาคำนับลาเหยาสีอีกครั้งก่อนเดินออกไป เหยาสีเดินไปหยิบเอาก่อนเงินไปเก็บที่ลิ้นชักโต๊ะเก็บเงิน ก่อนเดินไปเก็บเหรียญอีเปะที่ถูกทิ้งไว้เป็นค่าอาหารตามโต๊ะอื่นๆ ต่อไป

“เจจ้อ เอาซาลาเปามาให้ข้าอีกสักเซ่งได้หรือไม่” เฉียงเหว่ยกล่าวกับเด็กหญิงด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน แต่กลับทำให้เจจ้อรู้สึกขนลุกไปทั้งตัว

“ได้” ในเมื่อเหยาสีมองอยู่ นางก็ได้แต่รับคำโดยดี เหตุใดที่ตัวเองยังสามารถปฏิเสธงานแถมเอางานมาให้คนอื่นทำได้ แต่นางกลับทำไม่ได้แล้ว เจจ้อได้แต่แอบบ่นอยู่ในใจ

ซ่าๆๆ

จากที่ท้องฟ้ามืดครึ้มอยู่นาน ในที่สุดฝนก็ตกลงมาทำใหญ่

“อา... ฝนตกเสียแล้ว” เหยาสีอุทานด้วยความเสียดาย ฝนตกแบบนี้คงไม่มีลูกค้ากลุ่มใหม่เข้ามาอีกแล้ว

“เถ้าแก่เนี้ย ขอห้องพักห้องหนึ่ง เอาซาลาเปาไปส่งที่ห้องด้วย” เมื่อ

เจียงห่วยเห็นฝนตกก็หน้าบึ้งตึง เขาเกลียดเวลาฝนตกมากที่สุด ตามปกติแล้วเขามักจะไม่ออกจากบ้านในวันแบบนี้ เพียงแต่เขาไม่ได้เห็นหน้าเจ้าจ้อมาตั้งหลายเดือนแล้ว เมื่อได้โอกาaskก็อยากจะมาเห็นหน้าให้ชื่นใจแม้ว่าจะเป็นวันที่ฝนตกจนอากาศชื้นและเย็นก็ตามที

“ได้” เหลยลี่พยักหน้ารับรู้ นางเดินไปหลังโตะและยื่นกุญแจทองเหลืองที่มีชื่อห้องระบุไว้ให้อีกฝ่าย

“ถ้าแก่เนี่ยคิดเงินด้วย” เมื่อลูกค้าโตะสุดท้ายเดินออกจากโรงเตี๊ยมโรงเตี๊ยมก็กลับคืนสู่ความเงียบเหงาอีกครั้ง

“ซาลาเปามาแล้ว” เจ้าจ้อเดินยกเข่งซาลาเปาออกมาจากด้านใน “อ้าว หนไม่ไหวกลับไปแล้วหรือ” เด็กหญิงแอบลอบยิ้มในใจ นางแกล้งใช้เวลานานกว่าปกติเพื่อจะรอให้เขาจากไปก่อนที่นางจะออกมา อากาศเย็นเช่นนี้นางรู้ดีว่าเจ้านั่นหนไม่ไหวแน่ๆ

“ห้องงู” เหลยลี่ดับฝันของเจ้าจ้อและส่งสายตามีความหมายให้เด็กหญิงยกซาลาเปาไปส่งถึงห้อง

“โธ...” แม้จะโอดครวญแต่สองขาที่เดินขึ้นบันไดไปแต่โดยดี รีบๆ ส่งให้เสร็จๆ นางจะได้รับกลับมาอนต่อ อากาศแบบนี้หนาวจะตายไป

หลังจากที่ลูกค้าคนสุดท้ายเดินฝ่าสายฝนออกไปก็ไม่มีลูกค้าคนใหม่เข้ามาอีก อิงเหลยลี่นั่งเหม่อมองออกไปนอกโรงเตี๊ยมเงียบๆ อิงเถานั่งเล่นลูกหินที่เมื่อเข้าไปอีและหงอนำมาให้เขาอยู่ข้างๆ นาง เจ้าจ้อนอนหลับมึนๆ กระจกสะท้อนอยู่ใต้บันไดด้วยความสุขใจ

“สี่เออร์คนงาม ไปนั่งจิบสุราที่ชั้นสองกันดีหรือไม่” คุณชายหลงอิ๋หยางส่งรอยยิ้มยั่ววนมาให้นาง เขายกชามสุราในมือขึ้น

“ได้” เหลยลี่ถอนหายใจยาวก่อนตอบตกลง “อิงเถา ปิดโรงเตี๊ยม”

“ขอรับท่านแม่” อิงเถาเก็บลูกหินใส่กระเป๋าทิ้งก่อนวิ่งออกไปเลื่อนประตูไม้ให้ปิด เมื่อประตูปิดสนิทเขาก็เอาแม่กุญแจทองเหลืองมามากล่องไว้อย่าง

หลวมๆ เพราะว่ามาได้กลับมาเปิดโรงเรียนอีกครั้ง

เมื่ออ๊ฮยางได้ยื่นที่เหย้าลี้สั่งการเด็กน้อยแล้วเขาก็ลุกขึ้นยืนบิดชี้เกียดก่อนอุ้มไหสุราที่ยังเหลืออยู่เดินนำขึ้นไปบนชั้นสอง เมื่อเสียงปิดประตูเงียบไปไม่นานก็ปรากฏร่างสาวงามที่มีปานอัปลักษณ์เดินถือถาดไม้ขึ้นบันไดมากับเด็กชายตัวน้อย บนถาดไม้มีสุราขวดเล็กสองใบและจอกสุราใบเล็กๆ อีกหนึ่งใบ

“อิงเถา เป็นเด็กดีไปเล่นตรงนั้นนะ” อ๊ฮยางชี้ไปที่อีกมุมของระเบียงซึ่งอยู่ห่างออกไปสุดทาง อิงเถา มองหน้าเหย้าลี้แวบหนึ่งก่อนจะเดินไปตามทิศทางที่ชายหนุ่มชี้ “บุตรชายเราช่างว่าง่ายดีเหลือเกิน” เขาพูดด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

“เขาไม่ใช่ลูกข้า แล้วท่านก็ไม่ใช่พ่อเขา” เหย้าลี้ขมวดคิ้วตอบก่อนนั่งลงตรงข้ามกับชายหนุ่ม

“ข้าเป็นสามีเจ้าจันลี” อ๊ฮยางเล่นลิ้น ในสามความสัมพันธ์ที่เอื่อยขึ้นจากคำพูดเมื่อครู่ มีเพียงสิ่งนี้ที่นางไม่ปฏิเสธ

“นั่นก็ไม่ใช่ด้วย” นางพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“ความสัมพันธ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับชื่อเรียก แต่ขึ้นอยู่กับปฏิบัติตัวต่างหาก” อ๊ฮยางรินสุราจากขวดใส่จอกสุราของนาง ส่วนเขาคว้าเอาสามสุราของตัวเองขึ้นกระดกรวดเดียวหมด เหย้าลี้ยกจอกขึ้นมาจิบ นางไม่ได้พูดอะไรต่อ

“ข้าเกลียดวันฝนตก” เสียงเฉิงเหว่ยเรียกสายตาจากเหย้าลี้และอ๊ฮยาง เด็กหนุ่มเดินมานั่งลงบนตั่งตัวเดียวกับหญิงสาว เขาคว้าเอาจอกสุราของนางขึ้นมาดื่มรวดเดียวหมด เมื่อดื่มหมดก็เทเพิ่มอีกแล้วก็กระดกดื่มรวดเดียวหมดอีกครั้ง “อา... สุราดี” เขาถอนหายใจอย่างมีความสุข

“ส่วนข้าเกลียดเจ้า เจ้าเด็กเจ้าเล่ห์” อ๊ฮยางชูฟ้อราวกับแมวพองขน

“ข้าก็ไม่ได้ชอบท่านนักหรอก” เฉิงเหว่ยได้กลับ เขารินสุราเพิ่มก่อนดื่มหมดจอกอีกครั้ง

“ข้าจะไปอ่านหนังสือ” เหย้าลี้กล่าวกับคนทั้งสอง นางส่งสายตาให้

เฉียดเหยี่ยวขยับตัวหลบ

“ไม่เอาน่าเถ่าแกเนี้ย อยู่ดีมาเป็นเพื่อนข้าก่อนสิ” เฉียดเหยี่ยวเอื้อมมือหมายจะไปโอบไหล่นาง

“หยุด! หยุดเลยเจ้าเด็กขี้เมานี้” อีหยาบลุกขึ้นยืนเท้ามือข้างหนึ่งกับโต๊ะก่อนใช้มืออีกข้างที่วางอยู่คว้าคอเสื้อของเฉียดเหยี่ยวลากออกจากตั่งจนกันกระแทกพื้นเสียงดัง

“โอ๊ย! ตาแก่ขี้เมานี้” เด็กหนุ่มโอดโอยพลางลูบกันตัวเอง

“เป็นอะไรมากหรือไม่” เหยาสีถามเด็กหนุ่มด้วยความเป็นห่วงแต่ยังไม่ยอมลดระยะห่าง

“ข้าจัดการเอง” อีหยาบกระเถิบตัวออกจากตั่งก่อนเข้ามาลากตัวเด็กหนุ่มไปไว้ด้านในของตั่งด้านที่เขานั่ง “ตรงนี้เป็นที่นั่งมุมนิดที่สุดเลยรู้หรือไม่ ข้าอยมยกให้เจ้าเลยนะเนี่ย”

“ก็ไม่ว่าไร” เมื่อเฉียดเหยี่ยวได้นั่งแล้วก็เกยคางไปบนขอบเบาะเบี่ยง จ้องมองไปด้านนอกด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“เฮอะ!” อีหยาบส่งเสียงไม่พอใจ แต่แทนที่เขาจะกลับมานั่งที่เดิม กลับสลัดที่นั่งกับเฉียดเหยี่ยวแทนเสียได้

“คุณชายอีหยาบ หลีกทางด้วย” เหยาสีพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“สิเออร์คนงาม อย่าตัดรอนกันนักเลย” อีหยาบกล่าวติดตลก เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้รอยปานของนาง

เฉียด!

ทันทีที่ฝ่ามือของเหยาสีกระทบถูกใบหน้าอีหยาบ เฉียดเหยี่ยวก็ระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดัง “ฮ่าๆๆ ตาแก่ลามกเอ๊ย ฮ่าๆๆ”

“คุณชายอีหยาบ โปรดหลีกทางด้วย” เหยาสีพูดด้วยน้ำเสียงเช่นเดิม

“ล้อเล่นหน่อยก็ได้” อีหยาบลูบใบหน้าด้านซ้ายของตนเอง เขายอมลุกให้นางเดินออกไปแต่โดยดี เมื่อเหยาสีเดินไปยังจุดที่นางมักจะใช้นั่งอ่านหนังสืออยู่เป็นประจำ เขาก็กลับไปนั่งบนตั่งตัวเดิม

“ตาแก่ จะเบียดเข้ามาทำไม ไปนั่งที่เดิมสิ” เฉียงเหว่ยขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ

“ทุกสิ่งล้วนผิดที่เจ้า” ชายหนุ่มชี้หน้าเด็กหนุ่ม เขายกขามสຸราขึ้นดื่มต่อ สายตาจับจ้องไปที่เหย้าสี่ซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่อีกมุมของระเบียบง

“โง่งม” เด็กหนุ่มยกไหหล่ออย่างไม่สนใจ เขายกจอกสຸราขึ้นดื่มต่อเช่นกัน แต่สายตากลับเหม่อมองออกไปนอกโรงเตียม ฝ้าราวเวลาที่ฝนจะหยุดตก

“เจ้าจื่อ ขำรักเจ้า เหตุใดเจ้าถึงไม่มองข้าบ้างเล่า” เสียงอู้อี้ของ
เฉียงเหว่ยดังขึ้นสลับกับเสียงหงุดหงิดของอี้หยาง

“เลิกมาเกาะเกาะข้าได้แล้ว คออ่อนก็อย่าดื่มให้มากนักเจ้าเด็กขี้เมา” อี้หยางใช้มือดันใบหน้าของเด็กหนุ่มออกก่อนยกขามสຸราในมือตัวเองขึ้นดื่มต่อ

“ไม่เมา ข้าไม่เมา” เด็กหนุ่มตอบอย่างมีนัยง สายตาจับจ้องไปที่ไหสຸราที่ตั้งอยู่ตรงหน้า

“เจ้าพูดกับผีที่ไหนกัน” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ “ลีเออร์ เจ้าดูนี่สิ เจ้าเด็กนี้เวลาเมาแล้วคุยกับไหสຸราได้ด้วย” เขาโบกมือให้เหย้าสี่หันมาสนใจ

“ตาแก่หลีกไป ข้าจะไปหาเจ้าจื่อ” เฉียงเหว่ยบัดแขนของคนตรงข้าม พลาตตีหัวไหล่ของอี้หยางอย่างต่อเนื่อง

“รู้แล้วๆ เจ้าเด็กนี้ เมาแล้ววุ่นวายเสียจริง” สุดท้ายอี้หยางก็ต้องขยับตัวออกเพื่อให้เฉียงเหว่ยเดินออกไป

“ตาแก่ ข้าไม่ได้เมา” เด็กหนุ่มโต้กลับ

“เดินลงบันไดดีๆ ละ” อี้หยางพูดแสดงความเป็นห่วง แต่ในใจนึกอยากให้เจ้าเด็กนั้นตกบันไดดูสักที

ไม่นานเมื่อเสียงเดินลงบันไดของเฉียงเหว่ยเงียบลง ก็มีเสียงเด็กหญิงร้องขึ้นดังลั่น

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้ละ” เจ้าจื่อร้องเสียงดังมาถึงชั้นสอง ตามมาด้วยเสียงวิ่งตึงตึง เมื่อเด็กหญิงขึ้นมาถึงชั้นสองนางก็มองหา

คนที่ต้องการ “ท่านแม่ เหตุไฉนถึงปิดโรงเตี๊ยมมืดแบบนั้นเล่า นี่มันยังเที่ยง อยู่เลยมิใช่หรือ”

“ฝนตกแบบนี้จะมีลูกค้าที่ไหนกัน เจ้าได้นอนมากมาย ก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ” อี้หยางตะโกนมาจากอีกฟากของระเบียง ตามมาด้วยเสียงหัวเราะยียวน

“คุณชายอี้หยางคงมีความสุขมากที่ท่านแม่ไม่มีลูกค้า” เจ้าจื่อโยนปัญหา กลับไปให้เขา

“บุตรสาวเราช่างซีไวยวายเหลือเกิน” อี้หยางกุมหน้าผากพลางส่ายหน้า อย่างระอา

“บุตรสาวบิดาท่านเถอะ” เด็กหญิงตะโกนกลับไป

“เจ้าจื่อ ลงไปเก็บโต๊ะ” เหล่าลิ้มวดคิ้ว ด้วยเพราะคนสองคนเอาแต่ โต้เถียงกัน ทำให้นางไม่เข้าใจบทพูดของตัวละครหลักในหนังสือที่อ่านเสียที นางจึงต้องไล่คนหนึ่งไปให้พ้นๆ

“ท่านแม่คงไม่คิดจะปิดโรงเตี๊ยมทั้งวันจริงๆ ใช่หรือไม่” เจ้าจื่อแปลกใจกับการตัดสินใจของเหล่าลิ้ม ในขณะที่เด็กหญิงกำลังจะลงไปตามล่างก็พลันนึกขึ้นได้ว่าตัวเองขึ้นมาขึ้นสองเพราะอะไร “ท่านแม่ ท่านจะให้ข้าลงไปเก็บโต๊ะจริงๆ หรือ ข้างล่างมีข้าเฝ้าอยู่คนหนึ่งนะ”

เจ้าจื่อรออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบรับจากคนที่พูดด้วย “เฮ้อๆ” นางถอนหายใจยาว ขอเพียงแค่อ่านหนังสือ ท่านแม่ก็ไม่สนใจอะไรอีกแล้ว นางไม่เห็นจะเข้าใจสักนิดว่าเรื่องของพวกเขาเทพเซียนบนสวรรค์จะดูน่าสนใจตรงไหน เด็กหญิงเดินลงบันไดไปด้วยความเหนื่อยหน่าย

“เฉียงเหว่ย... ลูกขึ้น ช่วยซำยกเก้าอี้ไปวางคว่ำบนโต๊ะ เร็วเข้า” เมื่อเจ้าจื่อลงมาถึงล่างก็พบเด็กหนุ่มนั่งพิงโต๊ะเก็บเงินอยู่บนพื้น สีหน้าของเขาเหมือนกำลังพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมตัวเองถึงมาอยู่ที่นี่

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เฉียงเหว่ยจับศีรษะด้วยมือข้างหนึ่ง อีกมือจับโต๊ะยันตัวขึ้นมาขึ้น แม้จะยังมีเหนื่อย แต่เขาก็ไม่ลืมเรียกร้องข้อแลกเปลี่ยนกับนาง

“ไม่มีอะไรให้ทั้งนั้นละ” เด็กหญิงตอบด้วยความหงุดหงิด เจาจื่อค่อยๆ ยกเก้าอี้ขึ้นมาวางคว่ำบนโต๊ะจนหมด เมื่อยกเก้าอี้ตัวสุดท้ายเสร็จ เด็กหญิงก็มองไปรอบๆ เพื่อสำรวจความเรียบร้อยอีกครั้งก่อนจะพบว่า...

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! เจ้ายกเก้าอี้ที่ซ้ายยกขึ้นไปเก็บแล้วลงมาทำไม” เมื่อเจาจื่อหันกลับไป แทนที่จะเห็นเก้าอี้วางคว่ำอยู่บนโต๊ะ กลับพบว่าบนโต๊ะลึบกว่าตัวในโรงเตี๊ยมล้วนว่างเปล่า เก้าอี้ที่ถูกยกขึ้นล้วนถูกยกลงมาวางบนพื้นดังเดิม

“ข้าไม่ได้ทำ” เด็กหนุ่มพูดพลางนั่งลงบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุด

“เจ้าทำ! เจ้าชี้มา โอ๊ย! ข้าจะบ้าตาย” เด็กหญิงกุมศีรษะตัวเองด้วยความหงุดหงิด

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เฉียงเหว่ยถามขึ้นมาอีกครั้ง ความหมายคือหากนางยังไม่มีปากที่จะมอบอะไรให้เขาสักอย่าง เขาก็จะทำแบบนี้เช่นเดิม

“เจ้าอยากได้อะไร” เจาจื่อถามกลับ

“จูบข้า แล้วข้าจะยอมเจ้าทุกสิ่ง” เด็กหนุ่มยื่นข้อเสนอดวงตาของเขาเป็นประกาย

“ไม่มีทาง เจ้าชี้มา เจ้าคนลามก เจ้าอสรพิษ” เด็กหญิงเถียงกลับ ใบหน้าของนางแดงช้ำ เหตุใดชายคนนี้ถึงไม่ยอมวางมือจากนางเสียที ไม่ใช่ว่านางก็แสดงออกอย่างชัดเจนแล้วหรือนางไม่ไยดีเขาแม้แต่น้อย

“อย่างนั้นหรือ” เฉียงเหว่ยดวงตาวาวโรจน์ สายตามคมกริบและรอยยิ้มคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้มของเขาทำให้เจาจื่อรู้สึกใจคอไม่ดี

“ช่างเถอะ” เขาเอ่ยตัดบท ก่อนจะลุกจากที่นั่งแล้วเดินขึ้นชั้นสองไปโดยไม่สนใจนางอีก เด็กหญิงทรุดตัวลงนั่งกับพื้นด้วยความตระหนกและชนลูกไปทั้งตัว เมื่อครู่เหมือนนางติดอยู่ในวงล้อมของอสรพิษก็ไม่ปาน

“พอแค่นี้จะดีหรือ” อีหยาถามเด็กหนุ่มที่เดินขึ้นมาจากชั้นล่าง ชายหนุ่มหมุนจอกใบเล็กในมือเล่น

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินย่อมสึกกร่อน” เฉียงเหว่ยตอบกลับ

“เกรงว่าหินมันจะกลิ้งหนีไปก่อนนะสิ” อี๋หยางวางจอกลงบนโต๊ะและยกชามสุราขึ้นดื่มอีกใหญ่

เด็กหนุ่มไม่ตอบ เขาเดินกลับไปทางห้องพักของตัวเอง

“อากาศดีจริงๆ” เช้าวันถัดมาเฉิงเหว่ยเดินมายึดเส้นยึดสายที่หน้าระเบียง เขาเห็นสาวงามสามคนเดินมาตามถนนที่อยู่ไม่ไกลจากโรงเตี๊ยม เด็กหนุ่มหาวอีกครั้งก่อนเดินลงไปชั้นล่างเพื่อหาอะไรกิน

“คุณชายหลง ข้าคิดถึงท่านเหลือเกิน” หนึ่งในสามสาวงามเดินเข้ามาหนึ่งข้างๆ อี๋หยางพลางอดอ้ออันออเซาะ

“คุณชายหลง ข้าก็คิดถึงท่านเช่นเดียวกัน” สาวงามคนที่สองกล่าวขึ้นบ้าง นางจับจองที่นั่งอีกข้างที่ว่างอยู่

“คุณชายหลง ข้าก็คิดถึงท่านเหมือนกัน” สาวงามคนสุดท้ายกล่าวก่อนเดินไปนั่งถัดจากสาวงามคนแรก นางนั่งจ้องอี๋หยางด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหลงใหล

“พี่สาวใหญ่จู่หม่าง พี่สาวรองหม่างเฉอ พี่สาวสามเหียงจิ้ง พวกท่านสามคนช่างไร้ยางอายเข้าไปทุกทีแล้วนะ” เฉิงเหว่ยกล่าวยิ้มๆ สาวงามทั้งสามคนนี้ก็หัวเราะ พี่สาวต่างมารดาของเขานั่นเอง

“เฉิงเหว่ย เจ้าก็มานั่งกับพวกเราสิ” ดรุณีย์ที่อายุน้อยที่สุดในกลุ่มชักชวนเขา

“ไม่ละ” เขาปฏิเสธก่อนจะนั่งลงที่โต๊ะตัวข้างๆ ซึ่งอยู่ถัดมา “อิงเถา ขอขาระต่ายย่าง ผัดผักแปดเซียนกับน้ำแกงปลา ข้าวหนึ่งชาม เอน้ำชาமாகาหนึ่งถ้วย”

“ได้ขอรับพี่เฉิงเหว่ย” อิงเถารับคำด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

เมื่ออาหารมาถึงโต๊ะเด็กหนุ่มก็ใช้ตะเกียบคีบอาหารตรงหน้าเข้าปากช้าๆ ด้วยท่าที่สงบนิ่ง อาหารของโรงเตี๊ยมแห่งนี้ทำให้เขารู้สึกพอใจได้เสมอ ผักทั้งสดทั้งกรุบกรอบ แม้จะผ่านการปรุงรสก็ไม่ทำให้รสชาติที่แท้จริงของวัตถุดิบ

ที่นำมาใช้หายไปแม้แต่หน่อย ขากระต่ายอย่างก็มีผิวนอกกรอบเกรียมกำลังดี ส่วนเนื้อด้านในก็ชุ่มน้ำไม่แห้งจนเกินไป ส่วนน้ำแกงปลาสิ่นนั้น...ก็ถูกยกเอาไปเสียแล้ว เมื่อเฉียงเหว่ยมองไปยังโต๊ะข้างเคียง ก็พบว่าหนึ่งในพี่สาวของตัวเองกำลังยกช้อนกระเบื้องป้อนน้ำแกงให้ชายที่นั่งอยู่ในวงล้อมของสามสาว

“พี่สาวใหญ่ น้ำแกงถ้วยนั้นข้าเป็นคนสั่งนะ” เฉียงเหว่ยระอากับการกระทำของบรรดาพี่สาวตัวเองเสียเหลือเกิน

“เจ้าอย่ากินเยอะนักเลย ถ้ารูปร่างไม่ดีแล้วสาวๆ จะไม่สนใจนะ” หม่างเหอหัวเราะเขากลับ

“ผู้หญิงสามคนช่วยกันยังป้อนใจผู้ชายคนเดียวไม่ได้ แล้วคำแนะนำนั้นข้าควรจะมีเก็บเอามาใส่ใจหรือ” เฉียงเหว่ยโต้กลับ

“แล้วเมื่อใดพวกข้าจะได้เรียกเจ้าจื่อว่าน้องสะใภ้เสียทีเล่า” เมื่อฉูหม่างเห็นว่าน้องสาวเถียงไม่ชนะน้องชาย นางก็รีบออกตัวช่วยทันที

“อีกไม่นานหรอก” เด็กหนุ่มหันกลับมาสนใจอาหารบนโต๊ะของตัวเองต่อ เขาเหล่มองไปที่ไต้บันไดซึ่งเด็กหญิงในดวงใจใช้เป็นที่นอนประจำ เมื่อเห็นว่าน้องชายไม่สามารถโต้กลับได้ หญิงสาวทั้งสามต่างก็หัวเราะคิกคักด้วยความชอบใจ

“สี่เออร์คนงาม เอาสุรามาให้ข้าเพิ่มด้วย” ลั่งสุรากับใครไม่ลั่ง จำเป็นต้องเจาะจงเรียกชื่อเหยาหลี่¹ เพียงคนเดียว และก็ไม่เรียกเถ้าแก่เนี้ย เจาะจงต้องเรียกว่าคนงามๆ ตลอดเวลา

“อิงเถา” เหยาหลี่เรียกเด็กชาย

“มืออะไรหรือขอรับท่านแม่” ท่านแม่จะใช้ให้เขายกสุรามาให้คุณชายอึ้งหยางหรือไม่นะ เขาตื่นตันจังเลย... เด็กชายเฝ้ารอคำสั่งอย่างใจจดใจจ่อ

“ข้าจะออกไปข้างนอกเสียหน่อย” เหยาหลี่กล่าว คำพูดของนางยิ่งทำให้เด็กชายรู้สึกตื่นตันเข้าไปใหญ่

¹ ลี่ แปลว่า สวยงาม

“ท่านแม่จะไปนานหรือไม่ขอรับ” อิงเถาถามด้วยความดีใจ
 “หนึ่งถึงสองชั่วยาม” เหยาลีปลดเถาไม้ที่เอวส่งให้เด็กชายที่ยื่นมือ
 มารอรับเถาด้วยความยินดี

“เดินทางปลอดภัยนะขอรับท่านแม่” อิงเถาโบกมือลา
 “คุณชายหลงดื่มน้ำแกงอีกหน่อยสิเจ้าคะ” ฉูหม่างอดอดอ้อน
 “คุณชายหลงดื่มสุราอีกสิเจ้าคะ” หม่างเหอออเซาะ
 “คุณชายให้ชาน้อยบิบนวดให้นะเจ้าคะ” เหยงจิ้งคลอเคลีย
 “เฮ้อ พอเถอะ วันนี้ขารู้สึกเหนื่อยแล้ว อยากจะขึ้นไปพักผ่อนเสียหน่อย”
 อี้หยางพูดโดยไม่สนใจท่าทางสุดแสนเสียตายของสามสาวแม่แต่น้อย พุดเสร็จ
 ก็ลุกแล้วเดินขึ้นบันไดไป

“โอ้ น่าเสียตายจัง” เหยงจิ้งรำพันด้วยความเสียตาย
 “เฮ้อ น่าผิดหวังเสียจริง” หม่างเหอพูดด้วยน้ำเสียงเสียใจ
 “อิงเถา เอาสุรามาสองขวด ถั่วทอดหนึ่งจาน” ฉูหม่างสั่งด้วยน้ำเสียง
 แผงความเคร้าสร้อยเช่นกัน

“ได้ขอรับแม่นางเหอใหญ่” เสี่ยวเอ๋อร์ตัวน้อยรีบวิ่งไปจัดเตรียมของ
 ที่หลังครัวทันที

เมื่อยกจานถั่วและสุราออกมาก็ไม่มีอะไรให้เขาทำอีก แบบนี้จะไม่เป็น
 การผิดต่อท่านแม่ที่ฝากโรงเตี๊ยมไว้ให้เขาดูแลหรือหอกหรือ ไม่ได้! เขายอมไม่ได้
 “พี่เฉียงเหว่ยขอรับ ท่านช่วยปลุกพี่เจาจื่อให้หน่อยได้หรือไม่ขอรับ” เด็กชาย
 แม้มปากส่งสายตาวีงวอน

“หึๆ ได้สิ” เขาวางถ้วยชาที่เพิ่งยกขึ้นดื่มลงบนโต๊ะก่อนจะลุกเดินไป
 ใต้บันได เป็นที่แน่นอนว่าหลังจากนั้นจะต้องตามมาด้วยเสียงเด็กหญิงร้อง
 ตะโกนโวยวาย

“เฉียงเหว่ย! เจ้า! ถอยออกไปเดี๋ยวนี้ละ” เจาจื่อร้องเสียงดังก่อน
 วิ่งออกมาหมายจะถามไถ่ แต่กลับไม่เจอคนที่ต้องการจะพูดด้วย “อิงเถา ท่าน
 แม่ไปไหน”

“ท่านแม่ไปข้างนอก ข้าเป็นคนปลูกพื้เอง” อิงเถาตอบ

“ท่านแม่ไปข้างนอกแล้วปลูกข้าทำไมเล่า” เด็กหญิงขมวดคิ้ว นางฝันว่ากำลังนอนเล่นบนเรือลำน้อยอยู่บนผืนน้ำ จู่ๆ ก็มีงูพิษตัวใหญ่ยักษ์ว่ายมาด้านหน้า ท้องฟ้าก็มีตอร์นาโดลงรากับกำลังจะเกิดพายุ งูยักษ์เสยะยืมอัปากจะกินนางอย่างน่ากลัวจนนางสะดุ้งตื่น พอลืมตาขึ้นมาก็เห็นหน้าของเหิง-เหว่ยอยู่ใกล้ๆ นางจึงตะโกนออกมาด้วยความตกใจ

“แต่วันนี้ไม่มีลูกค้าเลยนะ ท่านแม่กลับมามีต้องเสียใจแน่ๆ” อิงเถาตอบด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยจะพอใจ แต่ยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกเอ็นดู

“เจ้าเลยจะให้ข้าไปเรียกลูกค้าให้ขึ้นสิ” เจ้าจื่อซี้หัวมาที่ตัวเอง อิงเถาพยักหน้า “ไม่ทำ!” นางกอดอกและยึดตัวปฏิเสธ

“พี่เหิงเหว่ย...” เด็กชายส่งเสียงว่าวนอีกครั้ง เจ้าจื่อซี้ก็ไม่ได้จ้องต้องหันกลับไปมอง

“เจ้าก็ทำเพื่อเขาเสียหน่อยจะเป็นไรไป ถ้าแก่เนี้ยถึงกับฝากถาดไม้ไว้กับเขาเซียวนะ” เด็กหนุ่มเอนตัวลงนั่งบนขอบโต๊ะเก็บเงิน พุดด้วยท่าทางสบายๆ

“แค่สองโต๊ะเท่านั้นนะ ไม่งั้นเจ้าดูเลไม่ทันแน่” เจ้าจื่อซี้สองนิ้ว อิงเถาพยักหน้ารัวๆ สีหน้าเต็มไปด้วยความตื่นเต้นดีใจ นางเดินออกไปหน้าโรงเตี๊ยมพักเดียวก็มีลูกค้าเข้ามาจับจองโต๊ะถึงสามโต๊ะ สร้างความดีใจแก่อิงเถาเป็นอันมาก เขารีบกูลูกจื่อซี้เข้าไปบริการทันที ทั้งผ้าเย็นทั้งน้ำชาไม่ให้พร่อง อาหารก็ยกมาส่งให้อย่างรวดเร็วไม่ลืมหื้มแม้แต่รายการเดียว หลังลูกค้ากินอาหารเสร็จก็ถึงเวลาที่เขาขึ้นขอบที่สุดเสียที

“ทั้งหมดหนึ่งตำลึงยี่สิบห้าอแปะขอรับ” อิงเถายิ้มแย้มก่อนบอกค่าอาหาร ตัวของเขาสูงกว่าโต๊ะเพียงแค่ช่วงหน้าอกเท่านั้น แต่ก็เพียงพอให้เขาสามารถโกยเหรียญอแปะลงมาได้ ในถาดได้ เมื่อได้เหรียญเต็มถาดแล้วเขาก็เดินประคองถาดด้วยความระมัดระวัง ดึงลิ้นชักของโต๊ะเก็บเงินออกมาก่อนเทเหรียญในถาดลงไปจนหมด

“อ๊ะ! แยกแล้วที่เจ้าจื่อ ข้า...ข้าจะอย่างไรดี” เมื่ออิงเถาเปิดลิ้นชักไม้
แล้วก็นึกได้ว่าปกติเหยาสีไม่ได้ทำเช่นนั้น

“หึๆ เจ้าเทเหรีญปนกัน โดนท่านแม่ว่าแน่” แทนที่เจ้าจื่อจะช่วยกลับ
เลือกทัณฑ์ ที่จริงเด็กหญิงเห็นมาตั้งแต่ต้นแล้วว่าเด็กชายกำลังทำผิด แต่ก็
ไม่ตักเตือนสักนิด

“ฮือๆ... ข้าจะอย่างไรดี” หยดน้ำตาร่วงพลี่ยลงอาบสองข้างแก้ม
ของอิงเถา “แง!” เขาร้องให้เสียงดังจนคนในโรงเตี๊ยมหันมามองเป็นตาเดียว
เขาเคยช่วยเก็บเงินก็จริง แต่ก็แค่ลูกค้ารายเล็กๆ ไม่เคยมีเงินก้อนเงินตำลึง
มาก่อน เวลาเทเหรีญลงในลิ้นชักก็จะเทที่ด้านของเหรีญอี่แปะอย่างเดียว...
ครั้งนี้เขาก็ทำแบบนั้นเช่นกัน

“เจ้าหนู คิดเงินด้วย” หนึ่งในลูกค้าที่เหลื่ออยู่โบกมือเรียกไปคิดเงิน

“อิงเถา เจ้าหยุดร้องแล้วไปทำงานก่อนเร็วเข้า” เห็นอิงเถาไม่ขยับ เจ้าจื่อ
เริ่มรู้สึกร้อนรนขึ้นบ้างแล้ว

“หนึ่งตำลึงสี่สิบสองอี่แปะ ฮือๆ” เด็กชายบอกจำนวนเงินที่ต้องเก็บแต่
ไม่ยอมเดินไปที่โต๊ะ เขาเอาเตี๊ยมก้มหน้าก้มตาปิดหน้าร้องไห้ไม่หยุด สุดท้าย
เจ้าจื่อก็ต้องเป็นคนถือถาดไปรับเงินมาเอง

“แม่นางคิดเงินด้วย” ลูกค้าโต๊ะสุดท้ายเรียกให้เจ้าจื่อไปคิดเงินที่โต๊ะ

“ได้ๆ ลักคูนะ” นางตอบรับและเดินกลับมาที่โต๊ะเก็บเงิน เปิดลิ้นชักไม้
แล้วก็เทเงินลงไปทันที “ตายละ! ข้าก็เผลอเทเหรีญปนกันไปเสียได้” เจ้าจื่อ
เอามือตบหน้าผากตัวเอง “ช่างเถอะ อิงเถา อีกโต๊ะเท่าไร” เจ้าจื่อไม่สนใจข้อ
ผิดพลาดของตัวเองนานนัก นางยังมีลูกค้าที่จะต้องไปเก็บเงินอยู่อีก

“ฮึๆ ทำสิบเจ็ดอี่แปะ ฮึๆ” แม่วางอิงเถาจะร้องไห้แต่ยังคิดราคา
อาหารและสุราได้อย่างแม่นยำ เจ้าจื่อเดินไปเก็บเงินกลับมาตามปกติและ
เทเหรีญทั้งหลายลงไปในลิ้นชักไม้โดยไม่สนใจอะไรอีก นางไม่สนใจอีกแล้วว่า
หลังจากท่านแม่กลับมาจะโดนว่าอะไร ตอนนี้สิ่งที่ต้องทำคือปลอบให้อิงเถา
หยุดร้องไห้ให้เร็วที่สุด

“อิงเถา เจ้าหยุดร้องให้ได้แล้ว ข้าทำผิดเป็นเพื่อนเจ้าแล้วเห็นหรือไม่”
เจ้าจื่อพยายามปลอบเด็กชาย

“ฮึกๆ ทำผิด ฮึกๆ ท่านแม่จะว่า ฮือๆ” อิงเถาได้ยืนก็ยังร้องไห้หนักขึ้น
ไปอีก

“เหียงเหว่ย เจ้าช่วยอะไรข้าบ้างสิ” เจ้าจื่อหันไปถามคนเจ้าแผนการข้างๆ
เพื่อว่าเขาอาจจะพอช่วยนางได้

“ถ้าข้าช่วยแล้วเจ้าจะให้อะไรข้า” เหียงเหว่ยถามกลับด้วยคำถามเดิม

“โธ่เอ๊ย! ทำอะไรโดยไม่เรียกร้องสิ่งตอบแทนบ้างจะได้หรือไม่” นาง
หรีตถามอีกฝ่ายกลับด้วยความหงุดหงิด

เขายักไหล่แสดงเป็นนัยว่า ‘ไม่มีของตอบแทนข้าก็ไม่ช่วย’

“แม่นางทั้งสาม ช่วยปลอบอิงเถาหน่อยได้หรือไม่เจ้าคะ” เจ้าจื่อพยายาม
หาคนช่วยเหลืออื่นๆ

“โธ่ อิงเถา... เจ้าอย่าร้องไห้ไปเลย พี่เหยาสิไม่ว่าอะไรเจ้าหรือ เจ้าออก
จะน่ารักเชื่อฟังนางถึงเพียงนี้” ฉูหม่างกล่าวยิ้มๆ และยกจอกสุราขึ้นจิบ

“ฮือๆ ท่านแม่ ฮือๆ ท่านแม่ต้องว่าแน่ๆ เลย แงๆ” อิงเถาไม่ฟังใคร
ทั้งสิ้น เขายืนขมขื่นเสียใจตัวเองร้องไห้จนตาแดงและน้ำตานองหน้า ท่าทาง
น่าสงสารเป็นที่สุด

“อือ... เสียงดังไปถึงชั้นสองเลยนะ” อี้หยางเดินเอาน้ำก็อ้อยและหูลง
บันไดมาด้วยท่าทางเบื่อหน่าย เมื่อถึงด้านล่างเขาก็เดินเข้าไปอุ้มอิงเถาขึ้นมา
กอดไว้ “อิงเถาเงียบได้แล้ว ลูกผู้ชายต้องไม่ร้องไห้” เขาเขย่าตัวอิงเถาเบาๆ
ปลาทบหลังปลอบ

“ฮือๆ คุณชายอี้หยาง” อิงเถากอดคอเขาแน่น ชูกหน้าลงไปชี้ชอกคอ
เขา

“เงียบซะนะ เงียบซะ” อี้หยางเดินไปทางบันไดโดยอุ้มอิงเถาไปด้วย
ชายหนุ่มอุ้มเด็กชายเดินไปพลาจปลอบโยนไปพลาจ เมื่อคนทั้งคู่หายขึ้นไปบน
ชั้นสอง เสียงร้องของอิงเถาก็เบาลงจนเงียบหายไป

เมื่ออิงเหยยลี้กลับมาถึงโรงเรียนก็พบเพียงความว่างเปล่า ทั้งโรงเรียน มีเพียงเจ้าจื่อท่งที่ร่วมโต๊ะดื่มชากับเจียงเหว่ยเท่านั้น “เหตุใดโรงเรียนถึงเงียบ เช่นนี้” เหยยลี้ถามคนทั้งสอง อย่างน้อยอิงเถาก็น่าจะขอให้เจ้าจื่อช่วยเรียก ลูกค้าสักรายสองรายให้เข้ามาไม่ใช่หรือ “แล้วลี้คนนั้นเล่า”

“เพราะคุณชายซีเมาไม่อยู่ข้างล่าง สามสาวนั้นเลยกลับกันไปแล้ว” เจ้าจื่อตอบด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย นางว่งจะแยแต่ก็ไม่กล้านอนเพราะเจียงเหว่ย ไม่ยอมกลับไปกับบรรดาพี่สาวของเขา อีกอย่างคือจะไม่มีใครคอยเฝ้าโรงเรียน ด้วย

“แล้วอิงเถาเล่า” เหยยลี้ถามถึงเสี่ยวเอ๋อร์ตัวน้อยที่นางมอบขาดไม้ สำหรับเก็บเงินให้ไป

“เขาเผละพอเงินทำสิ่งกับเหรียญอีแปะลงไปโดยไม่ได้แยกฝั่งก็เลย ร้องให้เสียงดังจนคุณชายหลงต้องอุ้มเขาขึ้นไปปลอบบนชั้นสอง” เจ้าจื่อรายงาน ท่านแม่กลับมาแล้วนางจะได้ไปนอนเสียที นางว่งจะแยอยู่แล้ว

“เจ้าเฝ้าโรงเรียน ข้าจะขึ้นไปดูเขา” เหยยลี้วางหนังสือเล่มที่นางเดิน ถือมาตลอดทางไว้บนโต๊ะ ก่อนที่จะเดินขึ้นบันไดไปชั้นสองโดยไม่รอฟังคำ ทักท้วงจากเด็กหญิง

“โอ้ แล้วข้าล่ะ” เจ้าจื่อร้องโอดครวญ ส่วนเจียงเหว่ยนั่งฮัมเพลงอยู่ ข้างๆ ยกขาขึ้นจิบอย่างอารมณ์ดี

“อึ้ยหยาง” เมื่อเหยยลี้เดินขึ้นมาบนชั้นสอง นางก็เดินไปหาชายหนุ่ม ที่กำลังอุ้มเด็กน้อยอยู่ที่ริมระเบียง

“เจ้าไม่มาทักเขาไว้เลย” หลงอึ้ยหยางพูดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจราวกับว่า ตัวเองเป็นบิดาของเด็กน้อยก็ไม่ปาน

“ท่านเป็นห่วงเขาเกินไปแล้ว” เหยยลี้ยิ้มน้อยๆ “อิงเถา” นางเรียกชื่อเขา เบาๆ เด็กชายที่ยังซุกตัวอยู่ในอ้อมแขนชายหนุ่มไม่มีท่าทีว่าจะยอมหันกลับมา แต่เขาก็ขยับตัวเป็นการรับรู้ที่นางเรียกเขา

“เกลียดข้าแล้วหรือ” เหยาลีพูดด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด ทุกคำพูดราวกับสลักลงไปใใจผู้ฟัง แม้แต่ผู้หญิงที่แต่ไหนแต่ไรไม่ใช่คนที่มีอารมณ์อ่อนไหว ยังรู้สึกเหมือนมีลมตีขึ้นมาจากจมูกจนอยากจะร้องไห้เสียให้ได้

“ไม่เกลียด” อิงเถาตอบด้วยน้ำเสียงอู้อี้

“แล้วจะไม่หันกลับมาพูดกับข้าหน่อยหรือ” นางถามกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ท่านแม่โกรธข้าหรือไม่” เด็กชายถามกลับ ยังคงไม่กล้าหันมามอง

“แล้วเจ้าคิดว่าข้าสมควรทำเช่นไรดี” เหยาลีถามกลับ นางเดินเข้าไปหมายจะอุ้มอิงเถาออกมา แม้ผู้หญิงจะไม่ชอบใจเสียเท่าไร แต่การยืนมเด็กตลอดเกือบสองชั่วยามก็ทำให้เขาเมื่อยตัวจะแย่แล้ว จะวางลงกับพื้น อิงเถาก็กลับมาร้องไห้ต่อ หรือหากเขาจะนั่งอุ้มอิงเถาไว้พลกัไม่ต่างกันสักนิด สุดท้ายก็ได้แต่ยืนมกลมเฆาะอเหยาลีกลับมาเท่านั้น

“ท่านแม่ ฮือๆ” พออิงเถาถูกเปลี่ยนคนอุ้มก็เริ่มร้องไห้อีกครั้ง “ข้าขอโทษ...” คำเอ่ยขอโทษแผ่วเบาแน่นเต็มไปด้วยความสำนึกผิด เขายังสะอึกสะอื้นไม่หยุด

“อิงเถา เจ้าไม่อยากรู้หรือว่าข้าชื่ออะไรมาให้เจ้า” เหยาลีเขย่าตัวเด็กชายเบาๆ พลังส่งสายตาให้อิงเถาลงไปชั้นล่าง เขาเลิกคิ้วก่อนเดินลงบันไดไปแต่โดยดี

ไม่นานอิงเถาก็เดินยืนมแย้มลงมาจากชั้นสอง ในมือของเขายังถือถาดไม้รูปร่างเหมือนจานกลมใบเล็กๆ เท้าฝ่ามือของตัวเองลงมาด้วย และที่เดินตามมาคือเหยาลีที่อ้อมยิ้มอยู่เล็กน้อย

“เออละๆ ท่านกลับมาก็ดีแล้ว ข้าจะได้กลับไปนอนต่อเสียที” เจ้าจื่อเอามีรอยยิ้มตะลันตัวเองขึ้นจากเก้าอี้

“พี่เจ้าจื่อ ออกไปเรียกลูกค้าเร็วเข้า” อิงเถารับโบกถาดกลมในมือ พลังลังการ

เจ้าจื่อกำลังจะอ้าปากเถียงก็บังเอิญเหลือบไปเห็นสายตาของเหยาลี

เสียก่อน เป็นสายตาที่บอกว่า ‘ข้ารู้หรอกระว่าตัวการที่ทำให้ห้องแถวร้องไห้ก็คือเจ้า และนั่นมันคือหน้าที่ของเจ้าไม่ใช่หรือ’ เจ้าจื่อจึงได้แต่กลืนคำพูดที่หนักอึ้งยากพูดลงไปจนหมด

“หือๆ ฮ่าๆๆ” อี้หยางที่มองภาพเหตุการณ์ทั้งหมดอดหัวเราะออกมาไม่ได้

เจ้าจื่อเผลอปากแน่น นางได้แต่หันกลับมาตลึงตาใส่คนต้นเสียงเท่านั้น ก่อนที่จะรีบเดินออกไปเรียกลูกค้าทันที

“อ้อ ข้าก็คงต้องไปเสียที” เฉียงเหว่ยลุกขึ้นยืนก่อนควานหาเงินในอกเสื้อ เขาวางก้อนเงินสี่เงินวาวับลงบนโต๊ะที่ละก้อน... หนึ่งก้อน สองก้อน สามก้อน สี่ก้อน ห้าก้อน แล้วก็ตามด้วยเหรียญแปะอีกจำนวนหนึ่ง ดวงตาของอิงเถาเป็นประกายในขณะที่เขานับจำนวนก้อนเงินตามการวางของเด็กหนุ่มตรงหน้า “หวังว่าเงินจำนวนนี้คงเพียงพอ” เด็กหนุ่มมองอิงเถาแล้วกล่าวยิ้มๆ ก่อนสบตากับเหยาลีที่ผงกศีรษะให้หนึ่งครั้ง เฉียงเหว่ยกล่าวลาอีกครั้งก่อนเดินออกจากโรงเตี๊ยมไป

“ท่านแม่ ข้าเก็บเงินให้ชนะขอรับ” อิงเถาขอร้องเหยาลี

“เอาสิ” เมื่อนางอนุญาต อิงเถาก็เดินถือถาดในมือไปปาดเงินบนโต๊ะลงในถาดไม้ก่อนถือไประกองไปทางโต๊ะเก็บเงิน ครั้งนี้เขาดูให้มันใจว่าจะต้องเก็บเงินไว้ที่ส่วนไหน เมื่อทำสำเร็จแล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมายิ้มเป็นด้วยความภาคภูมิใจ

“คุณชายอี้หยาง ดูลิ อันนี้ท่านแม่ให้ข้าเชียวนะขอรับ” เขาชูถาดไม้กลมในมืออวดกับคนเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ในโรงเตี๊ยมและไม่ใช่มารดา

“อ้อ... ค่อยคุ้มกับที่เจ้าเสียใจร้องไห้เสียนาน” อี้หยางยิ้มให้เด็กชายพลางยกชามสุราขึ้นดื่ม

“ท่านแม่” อิงเถายื่นบิวดมมือเรียกเหยาลีเสียงออดอ้อน

“อ้อ” เหยาลีขานรับ นางกำลังจัดหนังสือที่เพิ่งซื้อมาใหม่ลงบนชั้นไม้ข้างๆ โต๊ะเก็บเงิน

“ท่านผู้เฒ่าจะไม่ว่าอะไรจริงหรือขอรับ” อิงเถาถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ตาแก่นั่นว่างจะแย่ หากไม่หาอะไรให้ทำบ้างก็คงเฉาตาย” เหยาลีตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“จะไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือขอรับ” อิงเถายังคงกังวล สาเหตุที่อิงเถาร้องไห้เสียใจที่ลืมแยกเหรียญก็คือ ด้วยกลโกงของโตะเก็บเงินนั้นเมื่อดันลื่นชักไม่เข้าไปจนสุด เหรียญทั้งหมดก็จะไหลลงไปตามทางที่แยกไว้เป็นช่องสำหรับเหรียญแปะและก้อนเงินตำลึง ทำให้ไม่สามารถดึงลื่นชักออกมาเพื่อย้ายเหรียญได้อีก และเขาก็คุ้นเคยว่าท่านแม่เคยเล่าให้ฟังเรื่องที่ว่า ไต่โรงเตี๊ยมเป็นที่อยู่ของท่านผู้เฒ่าเฝ้าสมบัติที่จะคอยดูแลทรัพย์สินสมบัติให้ท่านแม่ และท่านผู้เฒ่าคนนี้ก็ป็นโรคย้ำคิดย้ำทำ ที่เมื่อเห็นของไม่เข้าพวกกันแล้วจะต้องพุ่งเข้าไปจัดการ ทั้งยังไม่จัดการเปล่าๆ ต้องตรวจดูให้แน่ใจว่าทุกสิ่งนั้นอยู่ถูกที่แล้วจริงๆ เขาทำเหรียญปนกันเช่นนี้ ไม่เท่ากับว่าท่านผู้เฒ่าต้องนั่งไล่ดูเงินตำลึงที่ละก้อน เหรียญแปะที่ละเหรียญหุ่อกหรือ ทำแบบนี้ต้องน่าเบื่อมากแน่ๆ

“ไม่เป็นไรหรอก เมื่อก่อนข้าก็ทำบ่อยไป” เหยาลียกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ หางเดินออกไปต้อนรับลูกค้ากลุ่มแรกที่เข้าโรงเตี๊ยมมาตามการชักชวนของเจ้าจื่อ

“ลีเออร์คนงาม เมื่อตอนบ่ายข้าไต่ยีนอิงเถาพูดเรื่องตาแก่อะไรนั้น เขาคือใครหรือ” เมื่อถึงเวลาปิดโรงเตี๊ยม อี้หยางก็มานั่งดื่มสุร่าข้างระเบียบ เหยาลีที่เดินยกไหสุรามาด้วยตัวเอง เมื่อมาถึงโตะก็ถูกอีกฝ่ายรังตัวชวนคุย

“ก็แค่เรื่องที่ข้าเคยเล่าเพื่อกล่อมให้เขาอนอนเท่านั้น” เหยาลียิ้มอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม นางนั่งลงตรงข้ามกับเขา

“เจ้านั่งลงแบบนี้ก็แสดงว่าจะเล่าให้ข้าฟังเช่นเดียวกันใช่หรือไม่” อี้หยางถามด้วยน้ำเสียงยั่ววน แท้จริงแล้วอี้หยางก็เป็นหนุ่มรูปงามผู้หนึ่ง รอยยิ้ม

ของเขามีเสน่ห์ล้นเหลือ... เพียงแต่ว่ากลับใช้กับเหยาลีไม่ได้ผล

นางหมุนถ้วยสุราในมือสองสามครั้งก่อนเปิดปากเล่าเรื่อง “มันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อหกปีที่แล้ว”

ด้านข้างกำแพงเมืองมีธารน้ำตื้นๆ สายหนึ่งไหลเลียบไปตามกำแพง ชายแก่คนหนึ่งกำลังนั่งล้างหินอยู่ที่ริมน้ำ คนรอบข้างที่เดินผ่านไปผ่านมาต่างก็ไม่มีใครสนใจเขา คนในเมืองและบริเวณข้างเคียงต่างก็รู้ว่าเขาเป็นเพียงตาเฒ่าเสียสติที่วันๆ เอาแต่นั่งล้างหินอยู่ที่ริมธารน้ำ วันหนึ่งมีหญิงสาวต่างถิ่นคนหนึ่งเดินทางไปทำธุระแถวนั้น นึกสงสัยในพฤติกรรมของชายแก่จึงเอ่ยถาม

“ท่านผู้เฒ่า ท่านกำลังทำอะไรอยู่” นางสะกิดที่หัวไหล่ของชายแก่

“โอ้! เจ้าจับไหล่ข้า เมื่อครูเจ้าจับไหล่ข้าใช่หรือไม่” ชายแก่ตระหนกตกใจ

“ไม่ใช่” นางพูดปดกลับเกลื่อน

“จั้นหรือ แต่ข้าว่าเจ้าต้องจับไหล่ข้าแน่ๆ เจ้าไม่ได้จับจริงหรือ” ชายแก่ทำท่าทางสงสัยในคำพูดของนาง

‘เพียงแค่สะกิดตัวก็ตกใจเสียขนาดนี้ ใครมันจะไปยอมรับกันเล่า’ หญิงสาวคิดในใจ “ท่านกำลังทำอะไรอยู่” นางถามอีกครั้ง

“ข้ารู้สึกวก่อนหินทั้งสองด้านมีสีไม่เท่ากัน จึงนำมาล้างน้ำเพื่อให้ทั้งสองด้านเหมือนกัน” คำตอบของชายแก่สร้างความงงงวยแก่นางเป็นอันมาก ก่อนหินก็คือก่อนหิน จะไปเปลี่ยนสีด้วยตัวเองได้อย่างไร

“แต่เท่าที่ข้าดูแล้ว ก่อนหินก่อนนี้ก็มีสีกลมกลืนกันแล้วนะ” นางตั้งข้อสังเกต

“จั้นหรือ” ชายแก่พลิกก่อนหินในมือดู

“ย่อมเป็นเช่นนั้น” นางยืนยันหนักแน่น

“เช่นนั้นข้าจะได้เอาไปคืนยายแก่เสียที” ชายแก่พูดด้วยท่าทีโล่งอก

“ยังมีท่านผู้เฒ่าอีกคนหรือ” นางถามต่อ คงไม่ใช่เป็นยายแก่ล้างหิน

อีกคนหอรอกนะ

“นางลงหลุมไปนานแล้ว” น้ำเสียงของชายแก่ดูอาลัยอาวรณ์อยู่หลาย
ส่วน

“อ้อ...” สงสัยจะเสียคนรักจนเสียสติ หญิงสาวคิดในใจ

“แม่นางน้อย เจ้ามาทำอะไรแถวนี้” ชายแก่ถามหญิงสาวที่ยืนมอง
ตัวเองกลับ

“พอดีข้าจะเปิดโรงเรียนเลยจะมาหาใบชาดีๆ เสียหน่อย” นางตอบกลับ
พลางนึกในใจว่าหากฝ่ายตรงข้ามพอจะรู้จักใบชาดีๆ ก็คงดี แต่กับคนเสียสติ
เช่นนี้คงไม่โชคดีอย่างนั้น

“โรงเรียนหรือ ดีๆ ข้ามีของจะแนะนำอยู่เหมือนกัน” ชายแก่หัวเราะ
เสียงดัง

“จริงหรือ” หญิงสาวถามกลับด้วยความตื่นตะลึง ไม่นึกเลยว่าตาแก่
เสียสตินี้จะรู้จักใบชาดีๆ ด้วย

“ตามข้ามา” ชายแก่กระดิกนิ้วเรียกให้นางเดินตามไป เพียงแต่ว่าเส้นทาง
ที่เดินไปตรงข้ามกับทางเข้าเมืองโดยสิ้นเชิง

เดินไปสักพักก็ถึงกระท่อมไม้หลังเก่า ด้านหลังมีต้นท้อสูงใหญ่ออกดอก
ส่งกลิ่นหอมยั่วยวนอยู่ตลอดเวลา

“ไหนเล่าใบชาที่ท่านว่า” หญิงสาวขมวดคิ้ว คงไม่ใช่ว่าตาแก่นี้หลอกนาง
ให้เดินเล่นหอรอกนะ ถ้าใช้นางจะปาก้อนหินสองส้นนี้ให้หายไปไหนหุบเหว
เสียเลย

“ข้าไม่ได้หมายถึงใบชา ข้าหมายถึงดอกท้อนี้ต่างหาก” ชายแก่ทำเสียง
จิกจิก พุดด้วยน้ำเสียงร่าเริงกับว่านางไม่รู้อะไรเลย

“แล้วอย่างไร” หญิงสาวถามต่อ นางไม่ได้คิดจะทำชาดอกท้อเสียหน่อย

“โรงเรียนก็ต้องมีสุราสิ สุราดอกท้อที่ทำจากต้นท้อหลังบ้านข้ารสชาติ
ดีที่สุดในละแวกนี้แล้ว” ชายแก่ตอบพลางเลียริมฝีปาก

หญิงสาวได้แต่ยืนนิ่งงัน สงสัยตาแก่นี้จะดื่มมากจนสุราไปทำลายสมอง

เสียแล้ว

“ช่างเถอะๆ พุดไปเจ้าก็คงไม่เชื่อ รออยู่ที่นั่นก่อนนี้แล้วกัน” ว่าแล้ว ชายแก่ก็เดินโขกเขยเข้าไปในกระท่อมหลังเก่า ก่อนที่จะยกไหทองอะไรบางอย่างออกมาพร้อมสามเก๋าๆ ขอบปิ่นอีกสองใบ

“นี่คือ...” นางถาม

“สุราดอกท้อที่ข้าทำเอง” ชายแก่ตอบ เขย็นสามให้นางก่อนเปิดไหและเทสุราใสแจ้วออกมาใส่สามที่นางถืออยู่

ตาแก่สอครตาย สามนี้ล้างหรือยังก็ไม่รู้ แล้วสุรานี้หมักอย่างไรก็ไม่รู้ นางไม่ควรจะเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยง นางควรจะปฏิเสธ หญิงสาวบอกตัวเอง... เพียงแต่ว่ากลิ่นของสุราในสามช่างยั่วน้ำลายเสียเหลือเกิน หญิงสาวกลิ่นน้ำลายอีกใหญ่ก่อนตัดสินใจ ‘เป็นไงเป็นกัน อย่างไม่รู้ก็แค่ถ่ายท้องเล็กน้อย’ หญิงสาวยกสามจตปากก่อนจะดื่มสุราดอกท้อลงไปทันที

ทันทีที่สุราดอกท้อผ่านลำคอ รสร้อนแรงก็แผดเผาไปทั่ว เมื่อผ่านความทรมานไปครู่ใหญ่ก็ปรากฏกลิ่นหอมของดอกท้อลอยขึ้นจมูกและพุ่งไปทั่วช่องปาก ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้างด้วยความตกตะลึง

“อ้าวว่าไง รู้สึกอย่างไรก็พูดออกมา” ชายแก่ถามนางด้วยน้ำเสียงแผ่ว ความท้าทาย

“สุราดี” นางตอบ “ดีมาก” นางเสริม “ไม่ธรรมดาเลยทีเดียว” นางกล่าวต่อพลางมองตรงไปที่ต้นท้อสูงใหญ่

“ใช้หรือไม่เล่า สุรานี้ยัดอายุเข้าไปเป็นสิบๆ ปีเชียวนะ” คำโอ้อวดของชายแก่ไม่เข้าหูนางสักนิด

“นี่ไม่ใช่ต้นท้อธรรมดา” สิ่งที่ยุหญิงสาวตกตะลึงไม่ใช่เพียงรสชาติของสุรา แต่รวมถึงต้นท้อสูงใหญ่ที่อยู่ด้านหลังกระท่อมไม่อีกด้วย

“หือ? เจ้าว่าอะไรนะ” ชายแก่ที่กระหยิ่มยิ้มย่องในรสชาติของสุราตัวเองอยู่นั้นไม่ได้สนใจฟังที่นางพูดแม้แต่หน่อย

“ท่านไปได้ต้นท้อนี้มาจากที่ใด แล้วผลท้อของมันเล่า” นางหันมาถาม

ชายแก่

“ข้าเอาจอดอกมันมาทำสุราทุกปี จะไปมีผลของมันได้อย่างไร” ชายแก่ยกไหลรากับว่าสิ่งที่หญิงสาวพูดอยู่เป็นเรื่องเหลวไหล

“ท่านไปได้ต้นท่อนี้มาจากที่ใด” นางถามซ้ำอีกครั้ง

“ถ้าจำไม่ผิด เมื่อหลายสิบปีก่อนยายแก่ไปเก็บผลท่อน้ำๆ ได้มาจากบนเขาละมั่ง” ชายแก่ครุ่นคิด เหมือนเมื่อครั้งนั้นเขากับนางทะเลาะกันเรื่องจะปลูกผลท่อน้ำแทนเป็นแทบตาย สุดท้ายเขาก็ต้องเป็นคนยอมนางจนได้

“เขาลูกใด” หญิงสาวถาม

“ลูกโน้น” เขาทำเสียงยานซีไปที่ภูเขาลูกถัดไป “นั่นเจ้าจะไปไหนกัน” ชายแก่ถามเมื่อเห็นหญิงสาวยัดขามสุราคืนใส่มือก่อนเดินไปข้างหน้าโดยไม่สนใจตนเองอีก จึงรีบจุดแขนนางไว้ “เจ้าไม่สนใจสุราข้าแล้วหรือ”

“สนใจ แต่เดียวข้ามา” นางตอบและพยายามแกะมือชายแก่ออก นางอยากจะไปให้เห็นกับตาว่าต้นท่อนี้เป็นต้นทางของท่อนี้เป็นอย่างไร และยังอยู่ดีหรือไม่ รวมถึงผลของมันด้วย

“ถ้าสนใจก็ต้องจ่ายให้ข้าก่อนสิ เป็นการจูงใจ ไม่งั้นข้าจะเอาไปขายโรงเตี๊ยมในเมืองให้หมดเลย” ชายแก่เสียดสีจู่ๆ ก็พูดจาเป็นเหตุเป็นผลขึ้นมาทันที หญิงสาวจำใจต้องหมุนตัวกลับมาเผชิญหน้ากับเขา

“เท่าไร” นางถาม

“ทื่อ? ไหละห้าสิบอีแปะ ข้ามีเจ็ดไห” ชายแก่ชูนิ้วประกอบ

“สามตำลึงห้าสิบอีแปะสินะ” หญิงสาวหยิบถุงเงินออกมาด้วยความเร่งรีบจนทำให้ถุงเงินหลุดมือหล่นกระแทกพื้น ทั้งเหรียญอีแปะและก้อนเงินตำลึงต่างก็กระเด็นออกมาอยู่นอกถุง “อ๊ะ แะจริง” หญิงสาวขมวดคิ้วก่อนก็มลงเก็บเงินใส่ถุง

“เดี๋ยวยๆ เจ้าทำอะไรของเจ้า!” ชายแก่อุทานเสียงดังด้วยความตกใจ “ทำไมเจ้าเก็บเงินรวมกับแบบนั้นเล่า” คำพูดของเขาสร้างความงงวยแก่นางใครๆ ก็เก็บเงินแบบนี้กันทั้งนั้นไม่ใช่หรือ

“มีปัญหาอันใดหรือ” นางถามชายแก่ด้วยความสงสัย

“มันไ้ยาก” เขาตอบเสียงยานพลางโคลงคิระะ

ประสาธ... หญิงสาวสุดจะหาคำมาอธิบายวิธีการคิดของคนตรงหน้า “ข้าก็เก็บเงินแบบนี้มาตลอด จะกับตัวหรือที่โรงเตี๊ยมก็ทำแบบนี้ทั้งนั้น” นางกล่าว คำพูดของนางสร้างความตื่นตระหนกให้อีกฝ่ายเป็นอันมาก

“ว้ายังไงนะ! ไม่ได้การแล้ว ไม่ได้การ การทำสิ่งยุ่งเหยิงจะทำให้ชีวิตยุ่งเหยิงนะ” ชายแก่ตะโกนเสียงดัง เสียงของเขาสะท้อนไปทั่วหุบเขา

‘การทำสิ่งเลวสถิติทำให้ชีวิตเจ้าเสียสถิติเหมือนกันนั่นแหละ’ นางเองก็อยากจะตะโกนออกมาเช่นกัน “อย่างนั้นท่านจะให้ข้าทำอะไร” นางถามเขา

“ข้า...ข้า...ข้าจะไปแยกเหรียญให้เจ้าเอง” ชายแก่คิดอยู่พักหนึ่งก่อนพูดออกมาด้วยความมั่นใจ

“ว่าอย่างไรนะ แต่ข้าไม่มีเงินจ้างท่านหรอกนะ” หญิงสาวกล่าว ‘เสียสถิติ... ตาแก่คนนี้เสียสถิติไปแล้ว’ นางเพิ่งจะเปิดโรงเตี๊ยม คงจะรับเอาชายแก่เสียสติมาทำงานด้วยไม่ไหวหรอก

“ไม่ต้องจ่ายๆ ข้าแค่ชอบสุราดอกท้อเท่านั้น เจ้าให้ข้าดื่มสุราดอกท้อก็พอ” ชายแก่พูดประจบเอาใจนาง

“ท่านก็มีสุราดอกท้อแล้วนี่” นางขมวดคิ้ว เริ่มคิดตามไม่ทัน

“ไม่มีแล้ว ก็ข้าขายให้เจ้าหมดแล้วไง” ชายแก่ไขความกระจ่างให้นาง

“อ้อ” นางเข้าใจโดยพลัน ตาแก่คนนี้เสียสถิติไปแล้วจริงๆ ด้วย “ได้เดียวข้าจะกลับมาพาท่านกลับไปโรงเตี๊ยมที่ข้าเป็นเจ้าของด้วยก็แล้วกัน” เขาเถอะ อย่างน้อยการสงเคราะห์คนเสียสถิติก็เป็นการทำบุญ อีกอย่าง... ด้วยความลับของท้องถิ่นนี้ แม้นางต้องจ่ายเป็นพันตำลึงทองนางก็ยังยินดี

“ได้ๆ นายหญิง จันข้าจะรอท่านที่นั่นะ” ชายแก่พูดด้วยสีหน้าอบน้อม ยอมรับนางเป็นเจ้านายเต็มตัว

“ได้” หญิงสาวพยักหน้า นางเริ่มเดินไปทางภูเขาเป้าหมายในคราแรก

“นายหญิง ข้าดื่มสุราดอกท้อได้หรือไม่” ชายแก่ถามด้วยความคาดหวัง

“ได้” นางตอบโดยไม่สนใจเขาอีก จะทำอะไรก็ทำเถอะ

“แล้วที่นี้ข้ากลับ ข้าก็พาเขากลับโรงเรียนมาด้วย แล้วให้ห้องใต้ดินด้านล่างซึ่งใช้เป็นที่พักเก็บเงินให้เขาอยู่แทนกระท่อมเดิม” เหยาสีสรุป

“เจ้าเล่าเขาไปนี่” อี้หยางส่งสายตาทะลึงให้นาง ขาดไปเยอะเลยทีเดียว ไหนจะต้นท้อ ไหนจะผลท้อ ไหนจะดอกท้ออีก แล้วสุราที่เขาดื่มเป็นประจำนี่ก็ไม่ใช่สุราดอกท้อเสียหน่อย

“เรื่องนั้นเอาไว้ง่วงครวหนากี่แล้วกัน ข้าจะไปนอนแล้ว” สาเหตุที่นางหยุดเล่าก็เพราะถึงเวลานอนของนางแล้วนั่นเอง พุดจบเหยาสีก็ลุกขึ้นแล้วเดินลงไปที่ด้านล่างเพื่อเข้าห้องนอนตัวเองที่อยู่ส่วนหลังของโรงเรียน ปล่อยให้อี้หยางดื่มสุราชมจันทร์ต่อตามปกติ

“นายหญิง ยุ่งเหยิง ชีวิตของท่านยุ่งเหยิงไปหมดแล้ว” เสียงโวยวาย ของตาแก่ดังมาจากด้านหลังโรงเรียน เมื่ออิงเถาได้ยินเสียงชายแก่เขาก็รีบหลบด้านหลังคนที่อยู่ใกล้สุดทันที ในที่นี้ก็คือคุณชายหลงอี้หยาง เขารีบหลบทั้งๆ ที่ยังไม่ได้วางไหสุราที่อีกฝ่ายส่งลงบนโต๊ะเลยด้วยซ้ำ ฝ่ายชายชราไม่เห็นเหยาสีก็เงิบเสียงลงและเดินไปนั่งบนเก้าอี้ที่ว่างอยู่ตัวหนึ่ง

“คุณชายอี้หยาง ข้าจะอย่างไรดีขอรับ เวลานี้ท่านแม่ก็ออกไปข้างนอกด้วยขอรับ” เด็กชายพุดเสียงเบา ดูหวาดกลัวเป็นอันมาก

“เมื่อวานลีเออร์ก็บอกเจ้าแล้วว่าไม่ต้องกังวลใจไป” อี้หยางพูดอย่างไร้กังวล เขาเอี้ยวตัวไปดึงไหสุราออกจากมืออิงเถาแล้วก็ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อเพื่อหยิบขามสุรา เมื่อของพร้อม เขาก็เริ่มแกะฝักไหสุราก่อนรินใส่ขามตัวเองอย่างระมัดระวัง

“อา...” เมื่ออี้หยางดื่มสุราอีกแรกเขาก็ส่งเสียงดังแสดงความชื่นใจออกมา จนตาแก่ที่นั่งอยู่โต๊ะตรงข้ามหันมามอง

“คุณชายขอถามหน่อยเถอะ นี่คือน้ำสุราอะไร” ชายแก่สูดจมูกแล้วก็

เอ๋ยถาม

“สุรามังกรเหม็นต์ อิงเถา เจ้าไปเอาชามออกมาอีกใบซิ” อี้หยาง
ล้งเด็กชายที่ไม่กล้าสบตากับชายแก่ ถึงขั้นที่ต้องดันตัวอิงเถาให้ก้าวเดิน
ออกไป

“ได้...ได้ขอรับคุณชายอี้หยาง” อิงเถาพูดตะกุกตะกัก ท่านผู้เฒ่าจะ
รู้หรือไม่ว่าเขาเป็นคนทำก้อนเงินกับเหรียญปนกัน เขากังวลใจมาก
ทีเดียว

เมื่อชามสุราใบที่สองมาถึง บรรยากาคน่ากังวลก็หายไป พอสุราเข้าปาก
จากตาแก่น่ากลัวก็กลายเป็นตาแก่เสียสตีไปแล้วจริงๆ

“เจ้าหนุ่ม เจ้ารู้หรือไม่ นายหญิงนะเมื่อก่อนเคยติดเงินค่าสุราดอกท้อ
ของข้าด้วย” ชายแก่เริ่มเอ่ยปากเล่าเรื่องเมื่อครั้งก่อน “ครั้งนั้นข้าขายสุรา
ดอกท้อให้นางได้เงินทั้งหมดสามตำลึงห้าสิบอี่เปะ แต่นางไม่ได้จ่าย กลับ
หายตัวไปเสียเฉยๆ พอนางกลับมาก็บอกว่าจะพาข้ากลับมาด้วย ตอนแรกข้า
ก็ไม่ได้อยากจะมาหรอก แต่นางกลับพูดว่าข้าดื่มสุราของนางไปหมดแล้ว จะ
ไม่มาด้วยไม่ได้ ข้าก็เลยต้องจำใจมา ข้าไม่น่าไปดื่มสุราของนางเลยจริงๆ”
ชายแก่ยิ่งพูดก็ยิ่งลึบสน เริ่มเรื่องเป็นเรื่องหนึ่งและจบเรื่องก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง
เขากุมศีรษะร้องโอดโอยราวกับว่าตัวเองทำผิดพลาดในชีวิตครั้งใหญ่ อี้หยาง
ฟังไปก็ยิ้มไป เขานึกหาความเสียสติของตาแก่คนนี้ แรกๆ อิงเถาก็ตั้งใจฟัง
หลังๆ เขาก็ล้วงลูกหินออกมากลิ้งเล่นแทน

“นั่นๆๆ เจ้าหนู นั่นคืออะไร” ชายแก่ได้ยินเสียงลูกหินกระทบกัน
ดังป๊อก ก็ชี้ไปที่ลูกหินของอิงเถาและถามเด็กชาย

“ลูกๆๆ...ลูกหินขอรับ” อิงเถาตกใจจนพูดติดอ่างตาม

“ขอๆๆ...ขอข้าดูใกล้ๆ หน่อย” ชายแก่แถมมือพอมๆ ของตัวเองไปข้าง
หน้า

“ขอๆๆ...ขอรับ” อิงเถารับคำพลางส่งลูกหินในมือให้ตาแก่ไปโดยดี
โอ้ย... เขากลับไปหมดแล้ว

อึ้งหยางหัวเราะในลำคอด้วยความขบขัน

“อ้อ... เจ้าว่ามันกลมใช่หรือไม่” ชายแก่ขมวดคิ้วพลาวยกขึ้นส่อง

“กลมขอรับท่านผู้เฒ่า” อึ้งเถาตอบด้วยใบหน้าที่ตื่นต่อนอยู่ประมาณหนึ่ง
ลูกหินมันก็ต้องกลมอยู่แล้วไม่ใช่หรือ

“ข้าขอได้หรือไม่” ชายแก่พูดขึ้นมาอย่างๆ พลาวยกลูกหินขึ้นส่อง ลูกหิน
นี้แท้จริงแล้วทำมาจากหยกขามันเพาะล้ำค่า เมื่อส่องกับแสงแล้วก็จะเห็น
เป็นประกายสีเขียวพล

“ถ้ายกให้แล้วจะ...จะไม่ว่าท่านแม่ได้หรือไม่ขอรับ” อึ้งเถากลืนน้ำลาย
ก่อนยื่นข้อเสนอขึ้นมาแลกเปลี่ยน อึ้งหยางเลิกคิ้วด้วยความแปลกใจ ไม่ใช่ว่า
อึ้งเถาเป็นเด็กที่มีจิตใจโลภหรือหอกหรือ นับว่าเหยาหลี่สอนลูกชายของเรา เอ๊ย
ของนาง ไม่สิ... แค่เสี่ยวเอ๋อร์เท่านั้น ได้ดีเลยทีเดียวเนี่ย

“แม่เจ้าเป็นใคร” ชายแก่ยังคงส่องดูลูกหินด้วยความพิศวง

“ท่านแม่ก็...ก็คือนายหญิงขอรับ” อึ้งเถาตอบ

“นางมีลูกตัวเท่านี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน!” เมื่อได้ยินอีกฝ่ายตอบ ชายแก่ก็
เลิกสนใจลูกหินในมือพลาวยหันมาพิจารณาอึ้งเถาแทน ชายแก่มองอึ้งเถาไล่
จากศีรษะจดเท้า ไหลจากเท้าขึ้นมาบนศีรษะ

“คือว่า...คือว่า...” อึ้งเถาพยายามจะอธิบายว่าเขาเรียกนางว่าท่านแม่
เฉยๆ ไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับทางสายเลือด แต่ก็พูดตามอีกฝ่ายไม่ทัน

“นั่นเจ้าก็เป็นบิดาเขาสี” ชายแก่หันมามองทางอึ้งหยางบ้าง

“ใช่แล้วๆ ฮ่าๆๆ” อึ้งหยางยอมรับอย่างหน้าขึ้นตาบาน เขาหัวเราะเสียง
ดัง อึ้งเถาที่เห็นอีกฝ่ายตามน้ำ เด็กชายจึงเลือกที่จะเงียบตามน้ำบ้าง

ขณะเดียวกันนั้นเอง อึ้งเหยาหลี่ก็กลับมาถึงโรงเรียนพอดี “อู๋ก๊วย มาทำ
อะไรที่นี่” เหยาหลี่ถามอีกฝ่ายด้วยใบหน้าที่เรียบเฉย

“นายหญิง ท่านมีสามกับบุตรชายแล้วทำไมไม่บอกข้าสักคำ สุรามงคล
ลักจอกก็ไม่ยอมเรียกข้ามาดื่ม” ชายแก่อู๋ก๊วยเมื่อเห็นหน้านางก็รีบโวยวาย
ทันที

“สามีอะไร บุตรชายอะไร” เหล่าลี้ซ่มวดคิ้ว ‘ตาแก่นนี้เกิดสติแตกอะไร ขึ้นมาอีกเล่า’

“ก็สามีเจ้าที่นั่งดื่มสุรายู่นี้ แล้วก็บุตรชายที่นั่งเล่นลูกหินอยู่นี้อย่างไรเล่า เอ้อ... เจ้าหนูเอานี้ไป” เมื่อพูดถึงลูกหินแล้วอู๋ก๊วยก็ยื่นลูกหินคืนอิงเถาไป ก่อนที่จะพูดประโยคที่ทำให้ทั้งอิงเถาและอี้หยางมึนใจในความเสียดสีของชายแก่มากขึ้น

“ข้าจะไม่ว่าท่านแม่ของเจ้าอีก เจ้ารับสิ่งนี้ไปแทนคำขอโทษของข้าเถอะนะเจ้าหนู” อู๋ก๊วยพูดอย่างนอบน้อมด้วยความรู้สึกผิด “ว่าแต่ข้าขอสุรามังกรอะไรนั้นได้หรือไม่ ข้าไม่เคยดื่มอะไรแบบนี้มาก่อนเลย เป็นยอดสุราโดยแท้” ชายแก่ชี้ไปที่ไหสุราตรงหน้าอี้หยาง

“ได้ๆ” ชายหนุ่มยื่นไหสุราให้อู๋ก๊วยด้วยความขบขัน ตาแก่ชี้เหล่าเสียดสีเอ๋ย

“ดีๆ จักร้าไปก่อนแล้ว เออ... นายหญิง หน้าท่านเนียนอะไรอยู่ อย่าลืมเช็ดออกนะ” อู๋ก๊วยชี้หน้าตัวเองตรงจุดที่เหล่าลี้มีรอยปานแดงอยู่ ก่อนจะยกไหสุราถือเดินกลับไปทางด้านหลัง เมื่อเสียงของเขาหายไป ทุกอย่างก็กลับสู่ความเงียบสงบ

“ลีเออร์คนงาม ข้าเสียสุราให้ตาแก่เสียดสีของเจ้าไปแล้ว” อี้หยางทำน้ำเสียงว่าอ่อนแอด้วยความขบขัน

“เขาจะเอาไปทำไมในเมื่อเขาก็ดื่มสุรานี้อยู่ทุกวัน” เหล่าลี้ส่ายหน้าระหว่างที่นางไม่อยู่โรงเตี๊ยมเกิดอะไรขึ้นกัน

“ไม่ใช่สุราดอกท้อหรือ?” อี้หยางถามกลับ

“สุราท้อสวรรค์ปีหนึ่งมีจำกัด ข้ามิให้เขาแค่นี้จะไม่ก็ให้เท่านั้น” เหล่าลี้ตอบ ตาแก่นี้กับอี้หยาง นางตัดสินใจไม่ถูกเลยว่าใครที่ผลาญสุราของนางได้มากกว่ากัน

“อิงเถา เจ้าไปเอาสุรามาให้ข้าอีกไหเถอะ” อี้หยางพยักหน้าสั่งสุราจากเด็กชาย

“ได้ขอรับคุณชายอึ้งหยาง” อึ้งเถาะรับคำแทนๆ เขายังรู้สึกงงวายกับเหตุการณ์ตรงหน้าไม่หาย ตกลงว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไรกันแน่

“รับคำแล้วก็รีบไปลิเจ้าหนู” อึ้งหยางตีดนิ้วเรียกสตีเด็กชายแล้วเอ่ยเสียงเสียงอึ้งก๊วย

“ขอรับๆ” อึ้งเถาะรับคำก่อนเก็บลูกหินใส่กระเป๋ากางเกง เขารีบวิ่งไปที่ห้องเก็บสุราด้านหลังก่อนยกสุราหนึ่งไหออกมาให้อึ้งหยางในทันที

“ลิเออร์คนงาม” อึ้งหยางเรียกหญิงสาว

“อะไร” หญิงสาวถามกลับโดยไม่มอง

“ทำไมตาแก่มันหักเจ้าว่า ‘หน้าเจ้าเปื้อนอะไรอยู่’ กันล่ะ” ชายหนุ่มถามด้วยวาจายั่วเย้า

“ก็ข้ามีปานน้อยที่ใบหน้าอย่างไรล่ะ” นางตอบกลับน้ำเสียงแฝงความจุกจิกเล็กน้อย ถึงแม้ว่าจะทำเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ก็ไม่ได้ชอบให้คนมาทักเรื่องปานแดงนี้หรอกนะ

“ก่อนหรือหลังที่เจ้าจะรู้จักตาแก่นั่นกันล่ะ” อึ้งหยางถามกลับ

“หลัง” หญิงสาวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ หันมาสบตากับคนถามชั่วขณะหนึ่ง “แต่ก็ไม่นานนัก” นางมองออกไปหน้าโรงเตี๊ยม วันนี้ก็ยังคงเงียบเหงาเหมือนเคย เห็นที่คงต้องให้เจ้าจื่อออกไปเรียกลูกค้าเสียแล้ว

“ไว้วางๆ เจ้าค่อยเล่าให้ข้าฟังก็ได้” อึ้งหยางพูดอย่างไม่ใส่ใจ เขาเกาะผนังไหสุรา ยกเพลงสามแล้วกระดกดื่มจนหมดสามตามปกติ

“ข้าก็อยากฟังเหมือนกันขอรับท่านแม่” อึ้งเถาะยื่นส่งสายตาเป็นประกายมาที่หญิงสาว เขาชอบฟังเรื่องที่ท่านแม่เล่าที่สุดเลย

“เอาไว้อีกจะเล่าให้เจ้าฟังคืนนี้ก็แล้วกัน” นางตอบเด็กชายกลับอย่างอดไม่ได้ ชักจะทนสายตาแววอนของเขาได้ยากขึ้นทุกที

“ท่านแม่ ข้ารักท่านแม่ที่สุดเลยขอรับ” อึ้งเถาะเข้ามากอดขาหญิงสาว ชูไช้ใบหน้ากับช่วงขาของหญิงสาว

อึ้งหยางได้แต่มองตาละห้อย เขาก็อยากจะลูบคลำไ้ตรัมผ้าของนางบ้าง

เหมือนกัน... อี๋หยางยกขามสุราขึ้นดื่มอย่างเป็นธรรมชาติ ใบหน้ามีรอยยิ้ม
ประดับอยู่ เขาเก็บซ่อนความคิดของตัวเองไว้อย่างมิดชิด

“ข้าจะไปปลุกเจจื่อ” เหล่าลี้ลู่บศึระเด็กชายด้วยความเอ็นดู

“ทำงานๆ” อิงเถาร้องออกมาด้วยความรำเริง เขาผูกมัดไม้กลมไว้ที่เอว
ข้างเดียวกับที่เหล่าลี้ลู่ก เขาพร้อมที่จะทำงานแล้ว เขาชอบทำงานที่สุดเลย